

Vooraf,

Bedankt voor uw interesse. De gedichten hieronder zijn bij benadering chronologisch geordend.
Het vroegste werk (voor 'Spelen...') bespaar ik u graag. D'r zit zo al genoeg in van hoog beschamend gehalte.
Omdat ik het voor een uitsluitend on-line publicerend auteur echter belangrijk vind dat hij/zij zelf niet de enige selectionerende instantie is, meende ik er echter goed aan te doen u deze kijk in mijn oude keuken te gunnen. Zelfs al is er nauwelijks iemand die dit ooit lezen zal, het gebaar is voor mij van essentieel belang.

Voor alle duidelijkheid even dit : ik heb niets tegen traditioneel publicerende auteurs,
ik ben geen fanatiek voorvechter van den nieuwsten techniek & ik heb niet zo'n grote dunk van m'n gedichtjes dat ik ze niet wil publiceren. Ondergetekende is gewoon een beetje lui & per toeval ook werkzaam in de multimedia-business.

Met al mijn multimediale kennis van toeters & bellen ben ik een absolute kluns wat tekstverwerkingsprogramma's betreft. Heb gewoon geen tijd om die dingen te leren,
met als gevolg dat u hier zit opgescheept met een onoverzichtelijk zootje lettertjes zonder inhoudsopgaaf e.d. Hopelijk vind ik 's een gewillig slachtoffer om de zaak te fatsoeneren.

Tot zolang mijn excuses & desondanks : veel leesplezier.

dv

1.

SPELEN DAT HET
DONKER WORDT

ONTZIELDE ENGEL

BLUES VOOR EEN VERDRONKEN ENGEL

(How vainly men themselves amaze ...
MARVELL)

I

Nu banden je smalend de bocht uitgieren,
en kranige lieden je nauwgezet
hun bolwerk uitvijlen en het gif
de bloemkelk uitgutst

van de roos die je halsstarrig

staande houdt in de tuin
van je stalag,

nu je verzopen in je regenjas
in bermen toestuikt en het je nog
een vrachtwagen van grote tonnage
door je kop raast, en nog een,

en nog en

nu je nog niet roept
maar al fluistert :
zachter dan het waaien
van een zomerbriesje door je haren,
toen je nog kind was,

krijg je het niet,
of niet
nu.

II

De ader een adder
die zich volgevreten
te barsten legt op de eelt
rond je parels : de zee

zoek bijt ze zich
bij tanend zonneroos
in de verzweerde staart.

Vaalbleek licht
van de verzwolgen corona
klotst je steiger aan :

een enkeling doet de knieval,
niemand kerft je naam.

III

En ginds, op het rood
doorschoten drijfveld van je oog,
schiep het gras elke lente zwarter op,

en wat je verkramp
slikkend gestalte gaf,

stroopt men, dwingt rillend
dagelijks tot meined,
tot springen als aas in de urne
voor de vangst van vettere spoken.

IV

Tot al het aangemaakte zwart
bedachtzaam in de duisternis
tot niets verzinkt
en zich blauw balt,

een bol basalt
waaruit de eerste traan
zich nog een zee ontrollen laat

of nu niet, al ontspringt.

ZEEMANSKLACHT

't Grijs vlak van zee en lucht strekt
eindeloos. Nu klampt geen kleur dit schip
nog aan, geen zon slaat hoogblauw op, geen
gouden maan bestijgt de boeg. Nacht is dag

is nacht nabij, is ruimte die geen plaats
geeft. Meermaals schreeuwt wel één van ons
zijn land in zicht en zeg ik schamper
klanken voor om blinde hoop te doven;

bezweer ons streven, schrijf met blauwscheut
in mijn hand en in mijn oor het krijzen
van de meeuwen rond haar ver, versteende

hoofd. In de grondtoon aarde staat
wat achterbleef : kraakhout, druipsteen
van ons huis dat dampend in de mist verdween.

ONWEER

Hoe helder kan gehurkt bij nacht nog
de lichtknak in de loop geblazen worden ?
Hoe blauw nog bij het vervagende,
de schaduw van een ver verschoten pijl ?

Wie spreekt nog dit graf uit
en welk masker afdoende
voor het nakende geslachte ?

Soms, gruwend,
hul ik mij dieper
in de plooien van haar kleet,
mijd zelfs van lucht
de verplaatsing,
heb slechts haar lijf lief
in herinnering
van lage, zwarte wolken.

ONTZIELDE ENGEL

I

Nergens heeft hij zijn tijd mee.

In droomoorden rotten buitenissig
sissend op zijn bijten alle zonnevruchten.

Onder vliezen knarsen onwillig hier
de afgeknotte wieken, zo
loopt hij lankmoedig als
stekjesneger steunend op een stok.

Dorstig weifelt hij wel eeuwen,
draait op zijn weg adders
bezwerend alle stenen om.

II

Hij tafelt waar hij kan.

De schaduw van een cactus
is hem hoog en breed genoeg.

Niets overvalt hem zo als eten,
dat hij bij wijle van lachen
niet meer kan.

III

graf.txt

's Nachts smeedt hij sikkels
van wat voorhanden is :

beroette stengels van komforen,
kippegaas waaruit je pluimen plukt
en prikkeldraad waarin nog lever plakt,

zwarte dozen, blik waarvan
het opschrift moet verwijderd worden.

IV

's Ochtends schiet al het gestorte
verzamelde als kwikzilver
weer in zijn roestende vorm : hem

ontwapent de wereld, hem
betitelt men de vreemdeling,
een voddeman. Dan draait

hij zich tot u, zoeker
van bronnen, om
en dorstig, om.

DESALNIETTEMIN

TOT ZONSOPGANG GEDRONKEN

Bloemen bogen, takken zongen mij
en bomen spleten voor de letters
van mijn bril. Mij mede
viel geen woord te houden, het

sterft nu als kreet het landschap
in en de treurnis smaakt zoet
om al het verdwijnende.
Suikerranden, fruit en fancy,

vliegen in het leeggezogen glas,
spinzieke poes op mijn buik.
Van niets ontstane gezegende

eenheid : logge leeghoofdige leden
laten mij ontzenuwd achter,
vanzelfsprekend toe in hun midden.

FAVEREY BETITELD

Op het onmetelijke ijsveld dagelijks
het inslaande woord
dat zich wederkerend
door de herinnering van dingen
naar hun stilte, stilstand boort.

Duizend Poolse moeders
zoeken broodloos, zwak
de Oostzee af, richting Kattegat.

Daar verdween die niets hoort
een schaatser, duider van het wak.

VAN BRABANT VERBASTERD

Zo klapt hij uitgebeend de ochtend in
en zingt hij schor de bloemen toe
op het van vocht verschoten behang :
harba, harba
harba lori fa.

graf.txt

Zo droomde hij van water : hij erin
en hij het water, urenlang
tot de zon hen riep van zwemmen moe :
harba, harba
harba lori fa.

Zo ziet hij alles staan, zijn leven lang
en nooit is er iets, dan water in
zijn dromen, dan slaan zijn ogen toe :
harba harba
harba lori fa.

THE MOON SEES NOTHING OF THIS (S.PLATH)

Beperkt tot het park in de stad staat de maan
en spiegelt zich een honds bestaan
in de vijver verwaterd, verwijfd
door wandelaars, als vrouw ingelijfd
in hun spraak van zon en zij moet zwijgen.

Kaal en wild rees de maan in jouw nacht,
een vrouw met een lijf dat sprak zoals jij,
naakt met sikkels taal, manhaftig
de gedachte spinrag schijn verscheurend,
altijd vol haar waarheid openbarend.

De stad heeft jouw stem in haar stenen gesmoord.
Beperkt tot het park in de stad wacht de maan.

OPGETELD

Niemand had dit loon. Het werd hen,
de toegewijden, trouw toegediend :
de blonde haren die vergelend sluik
haar ogen derfden, haar mondje droevig

vol verwondering & hem, vergeefs nogal
& droog des ochtends als doordrenkt
papier van kranten de tafelen opgedrukt.

Merz. Steeds meer & dieper dan goud
stootte de gedachte door : het was
als niemand dat hij waarlijk telde.

g

INITIATIE

INITIATIE

INITIATIE

Blauw rondom de galmende
ruimte met, net als
in kathedralen eertijds
gezangen, het snerpend snijden
van zandsteen ter verstomming
van de enkeling die niets gegund

dan in orgelpunten stilte het
rustgevende razen van veraf
het stadsverkeer, gehurkt

de kogel draagt die aan
draden hoog gespannen hem
een holte drukt in het
achterhoofd : zo

boort zich tergend traag
de wereld een begin.

MAAN

Voluit een roos, spreek je
haar uit : blauw, zeg maar,
als het blauw in het glas
van een blauwe knikker.

Trapsgewijs misschien,
raak je haar aan, af ?

Niet :
geluid dat ze dan
niet maakt alsof je
een vlezige oorschelp

een vraag krabde.

Een verhaal tot stilstaan
toe bezongen, zang, zeg je,
maar onderdehand,-.

WERF

Bezoek je een stad, verwordt ze
voor je ogen, verheft zich
en midden de werf is ze al

jij met je kind & zij met je kind
& wij met je kind, kortom
de hele etage van het plein
zodanig zonnig lachend vergeten,

dat de treinen al vertrokken zijn
in de bel waar je stond
de stad te bezoeken,

alsof het onmiskenbaar was
dat je haar al miste
voor ze je vergat
op het genoemde plein,

dat je het je nooit zou vergeven
haar lach te vergeten.

HANDVEST

Terwijl je de hand aangrijpt, herlegt
die zich duizendmaal eerder al in de plooi,
zoals net zo vele dingen de kus
op een gekloofde lip kil droogwaaien.

Terwijl je al in een schip de wereld
af wil varen, blijkt net dat het
een bolwerk is, en jij ermede ingenomen
spreek je al van renaissance de wolken in.

Terwijl er op papier nog nooit en nu
niet iets staat, ontstond, heb je het
haar al onomstootbaar toegeschreven.

WASHANDJE

Delicaat, als in reclame,
ligt haar hand, nog nat,
net nog, ach :

laat maar.

ZOMERVERGEZICHT

Bijna kinds aandoenlijk al,
dit tekenen namelijk van dingen
als wolken tegen een ongehoorde zon.

Het zomert, maar hoe vet je ook
de lijnen aandikt, zichtbaar blijft het
slechts waar het ophoudt. Zoals het

hoort, denk je, kind dat stijfhoofdig
toegeschoven lege flessen vult, zo
koester je de dampen, wil je vast

de kringloop van water als kortstondig
heilzame koelte een wang aanhouden :
deze, dan deze, en gindse, gindse.

NADERHAND

Met open mond aanzie je telkenmale
de zonsverschuiving, hoe ze van je vingers af
vergaat en op de tip van je tong

die haar instemmend toeklikt, ligt
in de heilloze nacht als laatste knik
de geblokte naam die je ophikt, waarna
het hoofd het melkwitte tafelblad
rijkelijk aandikt. Onderhands

tikken de nagels vergeefs nog een metallieke
zang, vergeefs als het vergeefse vleugelwieken
van de vlieg die de weg uit je haar verloor.

Naderhand klem je de dag koppiger
tussen je tanden, vergeet nooit nog
het blauwe bedrog in je spiegel,
de gesloten belofte, ooit :

brandlucht van een eertijdse dageraad.

ROOS

Rondgesleten stenen stapelen
zich af. Omgord
gevaarte splijtend

in de barst van de afgewende blik.

Anus mundi. Rook &

's morgens op de marktdagbus
het torende zicht
op het naar je geaardheid
krullende wicht.

Roos : lekker stuk.

DROOMDOOD

De gestalte die je was, daareven,
de wandelaar die toen halt hield,
zich omdraaide, vervaagt al

in het park : wellicht geurde
er nog wat, zag je het nog te vatten
als verwelkte bloesemgeuren

in je brandkast, een verhaal dat
afgesloten zijn plaats bewaart,
waar het niet eens wenste te zijn.

Loodzware, dichtslaande deur : zo
klinkt dan de klap die de droom maakt,
als hij stilvalt, vierkantig door

de opgehouden leegte op de stilte
ploft, zich verder slechts als lijk
laat lezen, uitgestrekt

op de plaats waar je was,
die verdween, net,
toen je halt hield.

LES

Als, zo

wil ik je het nog zeggen,
een glas met zingende rand,

een speelplein en jij
er loeiend op, diepgroen
beslagen als een boon
die je na het koken

schrikken laat, net,
zo wou ik nog,

nu de bel ging.

MORS
DOOD

SOLVITUR (Hor.C.I, 4)

Los en leg weer aan : vat in
luwte de verwaaiende galm.
Hoor toe, herdenk de spankracht

van de kramp bij het bokkig
stampen van beslagen winter-
hoeven. Nu vermanen de dagen :

luister, oog je het al ?
Offer een gebaar, teken
niets, snuif Siciliaans.

Bij goden dit voorjaar
doorzeefde rozen in de afslag-
bak : sla toe, sta op, verga.

Toeslaan, opstaan, vergaan.
All together now :
(pang, ing, dedede)

VIDUS (HOR.C.I,9)

Kijk nu : onafwendbaar
stuikt dit licht de top af,
verheldert van de schreeuw
een sluier schijn gevat
in het nog doorzichtige ijs.

Zie nu : het kraakt zich uit
in het zwichtende bos,
& voor het klatert, breekt,
plakt de beek al haar tong
aan je roestend verweer.

Vlug nu,
toe maar,
Thaliarchus :

neem haar waar die lillend
voor je ligt, drink je
aders open, stook
vuriger de goden
het goud uit.

Hou je vingers in de gaten
van je stralende masker,
braak haaks op het ijle,
jij, jongeling, een streep

hitsig hikkende hitte.

POSCIMUR (HOR.C.I,32)

Bezocht. Ter staving spaart
mijn hand het wit op dit
vergelende blad :

het krult & maakt zijn klank
tot wet bij het kraken
van een vingerbot.

Een golem tokkelt nu
zijn lust om steeds een knop
tot moes te knijpen :

klink & kerf dan mij, o lier,
de zwartst versteende bloei
van rozen op het hoofd & klik
dit zonneleven alsnog
ondertonig vast.

NON (HOR.C.II,20)

Niet het frêle noch de lus
van lucht die mij ompant
verbrandt, niet ik, misdeeld

in koperwaar, niet ik zal
iemand's plaats benijdend
tranen in het oogwit mesten.

Dubbelzinnig anders
zal ik bij herhaling niet
weten te sterven, in gekende

spreuken blanco bijgezet,
mij als zwaan met de stilte
herenigen. In wolken

belletjes Berlijn wittend
weet men van mijn hek net
niet de naam te noemen

in het vol gestolde
spitsuur van New York,
Nairobi, vast ook Tokyo.

Laat vergeefs geen klaaglied
zwellen in wat trilt van leegte,
de holte die ik je openlaat.

O (HOR.C.III,13)

In stilstand slaande
kiltte : seizoens-
hoogstandje.

Plausibel zijn
cidergetintel, brandkus
van motten, afval-
ligge Hondster

blakend naast zijn gebeente :
doodsvoornaam eik
op knapen afgeknaapt.

EXEGI (HOR.C.III, 30)

Toen in stilte mij vergeten al
uw ruisen overdonderde
en verdord een druppel regen
mij een zondvlaag horzels

in de nek was, brak mij nog
van u ontdaan elk streven af
op haarfijn crù gerekte
zeeomspoelde stippellijnen;

toen brak, als steen van roos
gebarend, ik, in mijn kalend
zwijgen, op de bieptoon af en zei :

in deze vloed een spitse schelp,
stuk gevormd, deels gelaten,
datum bij het loze van uw aarzelen.

PHOEBE (HOR.C.S.)

Zonneklaar is deze eeuw het al
niet meer te krijgen dan toen
de maan hierin nog leider was.

Je gebaar, gewiekste kramer, lijkt
slechts belangeloos voor hen
die 's nachts de markt bepraten.

Openbaar gist het geraamde tal
lijken tot hun aangezicht

dit heden niet meer binnenkan.

sluit haar maar binnenskamers, ransel
van geen kansel je ratels,
bid maar niemand aan je kralen.

NATUS (OV.M.I,78 e.v.)

I

Gouden kruin, heme loog,
spiegelende zilverschaal,
bronsbuik & onderaan

de sijpelende brak water-
kraan, loodzwaar op
in ijzerlassen lossende

stellage van sterrenstof :
sic, zo, het, jij, onik,
japetmanskunstje,

sta je deze blinde
aarde aan, stuik je
era's naamloos in.

II

Kansloos verankerd, tragisch
begint het je dan te dagen.
Kraakscheur, eerst, in het zeil,

graf.txt

vleesrot aan je geplante
klompen, haarklievende ijs-
winden & aan je schenen vuur-

stormen voor de stilte
van de koortsnacht : nacht,
het zwart tot in de hemelnok

& dan het sluipend verwoestende,
roestuitzaaiend woeden
van een oerberuchte geelzucht.

III

In sidderende repen klam
bladgoud steekt 's ochtends
de eerste zon je resten aan.

Verwaaid, verward, bij voorbaat
moegesard, knipt ook je
de aarde in wel duizend ogen toe.

Driemaal rinkelt dan schel
van luchtdoortrillend heil
het lang verwachte belletje :

over zeeën kan je voortaan
als uitgeplozen eeuwigheid
lopend op de planken staan.

SPELEN DAT HET DONKER WORDT

Spelen dat het donker wordt :
zo dook de boeman nacht
gebrild op ski's de kamer in,
brak daverend het raam
tot een spiegel van waarachtigheid.

Kijken dat het je ernst is :
met lampen in je kop
& een rimpelende voetganger
waar je haarlok klefte,
voor je het gordijn dichttrok.

Dat het donker werd, speelde
je & zij
die lachend aan haar fopspeen
trok, schreef nauwgezet
het gepaste getal op de lat.

Van tuinwerk dromen, uitgespitte grond
en of je daar een parel trof? Niets
bleef bewaard, hoe je het ook prijs gaf
aan de tijd dat je nog bestond, hoe ook

je het van griekse schoonheid, haar
scherpte losgewrikt & van de aarde
afgebroken vond : een gaffelfragment,
het uitgeroeste nagelgat gebeten op

afwezigheid. werktuiglijk stond je
aan een belt dit ereteken af. Afdoende
werd het instappen op de trein te Booischot
van de postbeambte nooit beschreven. Dood

is alles wat wij wakker zien.

Ontwaken, zo, getrouw de dag die

plots het zonlicht ziet die bij haar
thee gedroogde abrikozen eet, een dame
op haar stekje slurpend tussen vlagen

regenva1 in januari & die misschien
die dode aarde van zich slaat
in mostar waar het ketst & moorden gaat
weer zo meteen & voor een tijd nog wel
die zich voor haar & de ober om
de rekening nu dadelijk niet stuiten laat :

zo getrouw de dag ontwaken dat
het respectabel is & elk gerucht
van hoogste tijd gelijk de kop indrukt.

In tegenspraak jezelf de vloek ontzeggen,
verblind door hoe de zon zo ijzig laag
je oog inketst & murw van de wind
die weer de andere hand dient aangeboden.

Een hoofdvol kiespijn schud je
meewarig de woorden toe,
voor het kwaadste spreken uitgedost :

het leed, geen twijfel,
is de stilte aangewezen,
& waanzin het klapwiekend uitslaan
van luttele veren. Heroïsch

wordt er zelden des winters
een leven de dood aangedaan.

Verlangen, bijvoorbeeld, dat de mist
de voorjaarsdag een glans verlene,
alsof het verder niet meer hoefde.

Roerloos, hooguit, op het randje
& door heel gaarne te kijken,
zie je nog iets.

Voor beweging is de tijd te klein :
de klok vertikt een eeuwigheid, een trein
ontwikkelt zich, een wijzersprong
& alles eindigt zoals het net begon.

Verlangen, bij voorbaat al, de hoop
tot het zichtbare te beperken.

Over daken turen, naar naden speuren :
elke achtergrond een nieuwe afgrond.
Van dak op dak & heel erg wit blijft
het pluimsliertje schoorstenen tonen.

Stampvoetend
tot hier de laatste snik
van kleur verdacht
mij uitlijnt,

valt er niets te beginnen. Al hapt
de hond zich dol, sneeuw
herhaalt zich niet.

valt, hoe plots ook : een goed oog erin.
Je hebt voordien & weet
hoe ook uiteindelijk het laatste

pluisje van de paardebloem iets
raakt. Ondraaglijk echter,
telkens deze winternacht,

wordt de herinnering
aan hoe het spel het licht deed duren,-
alsof het zo niet verder kon.

De kamer stelt zich in, open
als de zee & dood-

gewoon van zichzelf & kwaad
niet geweten.

Alsof niet meer dan dit
zichzelf was,

rimpelloos :

14 SONNETTEN

Een winteravond slaat de wereld af, een blad
en in het licht daarvan, in zilverlingen,
drupt elke tel een lek gerinkel
uit aan hun stad verzoende kranen.

Hooguit blijft een laatste meeuw nog
krijgend uit het zwartst betakte grijs
gesneden tot ook haar woord zich spiegelt
in het ijs op het oog van de nacht : bid

het licht dat ijlings uit de kamer vlucht,
& bid de stem die naarstig, slag op slag
uit poederdroge rozen wordt gebannen, bid

de rillende engel die zich in ademnood
het gedoodverfde ding benoemt, een ik, bid
dat daarin nu dit alles nog verzinken mag.

In havens opgebaard, vuurrood geprangd
tussen drijfijis en grondvorst, hout,
des zomers rot van zee gehaald & toen
de herfst haar vale zeil verregend had,

voor dood aan land geklonken, verlinkt
als brug aan polderwegeltjes, een mijn
ter ondersteuning van de diepste schacht :
scheepsskelet dat nu zijn kamer tooit.

De zondagsverf gebaart in overvloed
van voorjaarsstorm en een gemis
aan klaarte die de kruik hem schenkt,

dus dat het weldra barsten gaat is hem,
die onder golven dekens haar te water
laat, een kwade zorg voor morgen.

Een voetnoot nog, een praatvaar op pamflet,
een buitenkans is dit gekleurd missaal
door negers in de gleuf van dode huizen
gemurwd : glanzend wit belakend ontvangt,

met zure port en toastjesmeel, het salon
de maandagavondrevolutie. Verzilverd is
sinds lang het werk dat nooit voltooiing
vond, tot klatergoud geroest elk zwaard

dat zich een waarheid boorde : in een lade
die de tijd ontloopt vreet een virus al de
dagen aan en niemand kan de zee nog lezen.

Een mens, bevroren tot een vaag bekraste zuil
van rook in ijs, branden dra de letters door :
een voetnoot nog, een praatvaar op pamflet.

Het vallen, regelrecht door kale bomen
van nauwelijks vertakte druppels, on-
gehinderd haast : zo snel is stervend
loof de aarde ingegroeid. waar het om

ging, gaat, is als een zenuwtrek
uit het gezicht vergaan. Herhaaldelijk :
een lichaam stelt zich op, stuikt in
& laat zich nooit nog lezen. Afgaande

op de vleugelslag van meeuwen & wat

voortdurend vragend zij een woord aandoet,
strekt hij, die stapt & in verlatenheid

haar duwt, niet eens te luid of lang niet
eens, maar in een pijnlijk grand écart
overlands haar da van zee tot zee.

De barst breidt uit. Een lauwe wind bekrast
het zilverwerk in bomen, een merel vreet zich
roodgebekt door't laatste ijs de modder in.
Als hersenvocht vloeit uit de open huizen

in dampend grijze golven vol van hondenhaar
de doodsbevleete winter weg : de angst
verbeeldt zich in een groet, een overslaand
gebaar, een schoongemaakte hal zegt kom erin

maar weet zich nat nog met de voet getreden.
De lente lacht zich hol in helse stormen,
& droomt zich nachten geil van bloei,

& 's ochtends stijgen zwermen witte meeuwen
hoger dan de dreigend lage zon hen kleurt,
hem priemend wekt tot oog in wat gebeurt.

Een tak breekt af. Een late looper traint
zich hier in lang lopen, de vijver vijfmaal
rond of meer, & schrikt & schikt zich
van zijn pad een plasje in, bespat

de nieuwe blazer die hij net nog had
& hem & wat hij toen had togedacht,
sprong open, over, zette hem de hak
& buitenmaats geblaf, vond zijn hondje,

hoorde 't gruwelijk teveel geketend toe
dat naderde in 't zog van de verontschuldigde :
de grauwe herder die de boete gromde. Een tak

brak af. De laatst bewaarde ijskadavers
zakken in de brakke bak, de nieuwste kom,
vol zaadbeladen sterven dat niet aarden kon.

(I.M.S.B. + 1989)

De lucht klaart uit. Een open venster staat
open op een open lucht & hij staat hier & hier
staande is het afgelopen. Stilte, volle maat.
De heg wordt groener dagelijks & dagelijks

dichter & dichterbij hier een beetje zelfs.
De heg vergeet hem staande hier & hij de heg
& 's zomers loopt het verder uit zelfs nog,
tot het glas van alle vensters zo zich zuigend

sluit, alsof het met een plof iets imposant
poneren wil, maar het wellicht van spreken
breken zou. De bonte gekte lekt de huizen

uit door open vensters in de open lucht,
de heg wordt groener & hij staat hier & hier
staande is het afgelopen. Niet. Verder. Hij.

Een misdaad loont. De oude schuld herleeft
al beverig in 't schriële ochtendzingen
van treinen die op lijken rijden, heeft
hem die haar beging een winter lang

van niets ontdaan, volledig stil & kil
belaagd gestaag, alsof geen helse drang
in hem of haar, zo vol van onverschil,
hen scheiden wou & tijd van alle dingen.

De stad ontwaakt. In files ingebed
leest ieder die het wil wat opgeld maakt
& wie de ring ontgaat & 't lezen staakt,

verstaat geen vlek van wat hij morsen wil,
want stilte zo ontketend overhaakt zijn hang
naar haar & de lente dadelijk tot doodse wet.

Onder dwarse handen spant het ribfluweel
de huid in groeven naar het graf. Haar onmin
wekt het zwaar verzwakte wrijven op : dit spel
ontaardt tekort gedaan in ongemene siddering,

een obligaat droget waarmee zij droogweg
diep in 't merg van al haar bastaards snijdt,
& 't zoete zoemen van viraal gezag blootlegt
waarop zij naakt een daad de tijd ontzegt.

Zij laadt zich op met aloud leraarsnijd
& wou niet tot zijn spijt wat hij altijd
zo hardleers steeds in haar verborgen zag.

Ze weet & heet hem scheppend erfgenaam
& plukt zijn witte zwijgen tergend langzaam
uit haar goed van ruwe, vaderlandse inslag.

Grimmig groent bijtijds ontworteld dagelijks
de stramme stam wat aan. Een scheut is gauw
door late vorst voor haar ontraadselt
onder zode : misverstand, want zonder blos

bleek onder mos zijn leugen een toonbeeld
van het lijken dat gestolen van zijn zolder
& voor wat schamel geld als tijd verheeld,
bij haar thuis van nijdig ros het zinnebeeld.

Met niets van hem nog is zij ingenomen,
doet zijn woord in kranten af als kolder
& houdt niet op te smeken, onderkomen.

Verharde wegen tonen op zijn jaagpad niet
hoe hij haar snuivend zocht en dronken hakte,
verleden bloed, ontzielde tijd die haar verliet.

Homeros was een sterrekundige, verzoon hij nu
als grootste deugd en wat geschreven stond
bevreemde hem niet meer. Hij beval haar
ten huwelijk en spon zich diep in haar :

een lila toverbol in slierten uitgezaaid,
een ritselen, gesluierd rond haar hals,
dat terminaal haar doordeweeks geklets
verbond in delicaat geraas, een gaas

met perspectief op wat er was, geweest
moet zijn misschien, dat was niet klaar.
Af en toe begroef hij haar een teder graf

en stortte zeeën stilte over haar verderf.
Hij werd haar rijk, want sinds zijn schriekste
hanepoot, schreef hij haar af tot in de dood.

Doorboort dan plots in drift de drijfveer
zijn hand & wendt zich spoorlags van hem af.
Verging niet ieder die het vuren in de heuvels
hoorde & in rivieren enig doelwit trof, het zo ?

Zij zwijgt & lijft zich in bij wat hij deed,
een daad die haar drukdoende verving
bij wat zij sierlijk meed als ongehoord :
het aanslaan, namelijk, in stilte van een do.

Werpt hij nu te vroeg zijn blik haar toe,
zij keert zich af & spiegelt in een droom
haar leegheid aan zijn volle schroom.

Bos. Een hert duikt op, zij noemt het ree,
het wintert weer, zij mompelt nog & eet
wat prangt. Hij drinkt wat, breekt & bloedt.

De boog die hij beschreef vervult de steen.
Hij weet zich aan beweging meegedeeld
& telt met haar hun inteeft nauwgezet :
wat in vervollediging hen toekomt

& wat niet. In kringen wordt een vijver
zijn daad aangemeten. wat niet past
verdwijnt & drijft terzelfdertijd al
boven. Het vriest niet, maar wat zou het

zonder warmte zijn. Likkend aan het mes
vreet ook ter dood een wolf zijn bloed.
Haar huiveren schermt hem van de koude

af. Opnieuw zegt hij haar schouder aan
hoe hij door haar is aangedaan. Lente.
De steen vervult de boog die hij beschreef.

Hij sluit zolang de avond uit haar naderen
& uit haar spelen, even, dat zij lopen kon,
is elke vorm van val geschrapd. De scherven
zetten hem beweend weer regelrecht, paraat

beschreven in de zetel waar alsnog
geen woord voor is. Zij let nog niet op
noten : hij maakt haar de wereld uit & is

tot haar vermaak hertekend in de lach

die hij als vanouds herkent. Zij leest
hem wel, maar spelt slaapwel als hij
weldra de kamer donker noemt. Nacht.

Het licht gaat uit. Zij fluistert nog
in dieper donkergroen een rozeblad
voor hem & stiller al voor haar de bloem.

3 LIEDJES

PAPA MAAKT DE LENTE NIET

De jongste dag begon met kraaien,
naar dansend licht dat viel voor haar
door ongekuiste kinderkamerramen.

Nog winterlijk was daar
de zon in opgeknoopt
voor het stelen van paarden
uit de droom die zij ontloopt.

Zo zingen lastte zij de vogels
dat de botten afgetekend in de bomen hingen,
zo gonzen gold haar kraaien de bijen
dat het haar belofde zou beginnen,

zo schril doorsneed zij schellend mij
dat ik mij verpreken wou aan haar
en mij allicht te dun tot land ontrolde
en laaiend wakker werd en blij.

JULIREGENLIEDJE

Klinkklaar klontjeslicht
tikte haar pinknagel
het zonneraam aan.

Prikroosje zij, klokte
mij plagend de boer
en ademde dik
haar lucht op mijn bril.

Schellebellend scharniert al
de stadstoeterbus
en de deur en de dag,
dag dag, haar toe.

Dook onder en toen al

gedonder onder het
breekbaar gebroken
wolkenbestand.

Droomt zich door druppels
niet gehinderde vlinders
licht in mijn hand.

DRIELUIKJE VOOR LOTTE

I

Toedracht van liefde, kind
dat zich aan denkbaarheid
ontrolde, ons te boven
kwam en diep gedoken

nu op onze dagen dobbert :
boei, in zeeën tijd
het meeuweteken.

II

Kuikens, beren, eendjes,
papegaaien. Mama's
onder lakens, papa's
zeggen kiekeboe :

kraaijenest naar
steeds elders opdoemende
eeuwigheid.

III

Als je land roept,
is het ons dat, de oubollige
werkelijkheid, felgekleurd
in schelle klanken :

aangemeerd bij onverstaanbaar
kelende, kakelende inboorlingen,
blij op je eiland aanbeland.

2 HAIKOE'S

BEVROREN VIJVER

Ijsveld, glazen oog.
Op het orgelpunt stilte
kucht droogjes een gans

WINTER

De maan sneeuwt stilte.
Zwijgend scheidt de man 's morgens
zijn naam voor de zon.

HERINNERD GEDICHT

In de gouden kast belaagd
door de strak gespannen veerslak,
slikt het zelfs niet van schrik.

Bevrijd zoemt de tijd,
het vliegwiel herhaaldelijk
op zijn plaats gezet. Op

glas, een spiegelscherf,
krast het plots een kras
en stuikt voortijds eenkantig in.

Elders weet het zich wentelend
een punt te vinden
en laat zich lang en stil

in schijn aanzien, zoals
waar in hout twee jaren
zich een groeitijd lieten.

Vergeefs leert men later
van alle onderdelen weer
kapotte klokken te maken.

2.

INTERLUDIA

LEMMET

zilver draaiend blonk het ijl
& zonk verstild de weide in.

Op een steenworp gleed het heft
je glad de hand uit. wat het inhield,
werd je nooit te los om te bepraten,
verraadde nooit van angst zichzelf
om in je vast te liggen. was

het bloed dat nu verstold
de snede tekende, of is
van wat verdween dit zwart
de ongegronde tekening ?

Je spuugde, wraf & geeft
de aarde grif je schaamte toe.

HONGAARS

De hand vervelt, een lijn ervan
vervalt per dag & wordt als nieuw
hetzelfde land toegewezen :

dat is het & dit al evenmin
zoals een hond niet denkt één haar
van het oude te hebben aangemaakt,

of wat een vrouw geknield de kerk in
rekbaar maakt van de verschrompelde
klacht, niet meer dan dit & dat dan

evenmin. Zoniet, daargelaten :
bosjmék.

SPIEGEL

Ligt er gedegen
onder het draagvlak,
de blauwe soutane die de blik ophoudt
& in haar ruisen laat verwijlen

ligt er vereeuwigd,
onbewogen toeverlaat, nu je
haar indaalt, haar zijden

nachtverhaal onderschrijft
& kwijlt als gek van haar,

de zeewaardigste herinnering
haar hoofdschuddend ophaalt,
uit haar diepste oogzwart toewenst,

lag niet onomstootbaar daar :
ontbonden weerklank nu, vervaagde
vlek, van drijfwier, zeg je,

loze alg.

HET LEED DER LAGE LANDEN

Een duimbreed telkens schuift
heel wit het schip
de kustlijn af & aan
van Nazaré.

Haar voorbeeldig getaande huid
is door het blauw boven de duin
zo scherp omtekend
dat het afdrukbaar is,

op de gekende tegels, bv.,
waar hetzelfde blauw
dit land is ingebakken
& zich onder glazuur
van aanraking onthoudt.

Snel, besef je, diende
een vinger daar gelegd, & nu,
in de strakke hals als ze lacht
bij de optocht der rode bombeiros

van Amarante, Portugal.

WOORDBREUK (ARABISCH)

Het opgespannen doek
wordt grijs & zwaar van de dauw
boven de pratende hoofden.

Haar toegewijd reikt je hand
& raakt niet haar,
maar zich in onmacht rekkende
het doek & van de donkerrode lucht

op voorspraak van goden beducht,
glijdt in je palm
& breekt de druppel vocht

haar toe & op haar bovenlip
staat even zilver
als een omkartelde wolk de dag

het kussen toe.

STRETTO : 'HET DAGHET...'

(bww 1066)

De dag kwam aan
de dag die aankwam
de aangekomen dag :

een bloemknop openbrak
in bloei gebroken dag
die kwam & hoopvol open

brak & liggend daar zich-
zelf in bloei verblijdde
op de aangekomen dag,

dacht ze, zij zichzelf
& hem in bloei vergaande
& verder in de dag

kwam aan hun beider schreien
in licht zo hard die dag aan
die aangebroken dag.

PATRIMONIUM

Een pad op, zware wolken tegemoet,
is Afrika onder een breughels hoedje
moeizaam een man gevlochten.

Het deugt niet maar de verf is goed
tegen de regen bestand, al laat
het linnen in twee gaten de wind
het blazen toe van maart
& spanning af van dit verworpen
oppervlak.

graf.txt

Het maakt niet uit, je neemt het
mee & laat je uitgelaten hond
het zeurende zingen geuren
van mongita a., de blindeman

die vingerdik zijn schuiloord
uitgestoten, de wanden van je woonst
aftast & trager dan de matste
schildpad in je kelder kruipt.

RIGORISME

In vreze om larven
die minzaam ebbehout
tot zwartste nacht vermalen,

wanhopig om regen
die de witte twijfel
voor de vraag van antwoord dient,

& rillend om warmte
die het geroofde ei
gaaf de grauwste bek uitstoot,

kokhalzend het leven

aangebeden als de dood
voor je aalgladde
dageraadwoorden.

TUNNELVISION

Een mondvol spuug & bloed dat kelderkil
een tel zijn kin aankleeft, glinsterend
oplaait in een naaldje napolitaanse zon :
felst bevochten landkaart

is zijn avondmaal dat even van zijn zwart
op doodsprekend bleek & dun gezaaide
stoppelbaard niet scheiden wil. Ik
heb geen land & bovenal,

sprak hij terwijl il duce al zijn gal
om vaderleed in toorn ontsteekt, bemin
ik niets dat is & van wat komen zal
slechts de geschiedenis.

Hij cirkelt al zijn hoeken af & daalt
in dolle trechters tot het brandpunt
van zijn cel waar niemand hem onthalt,
bevreesd omhelzen wil :

het werkwoord, caro Malatesta, 'spingere'
is van uzelf ontvleesd, beroofd,
ontspoort.

KWINTET VOOR L.V.

1. Into the rose-garden

Een bal van goud
rolt vurig over daken, steen
& grasperk, kloosterkerk & hout

dat in je tuin tot mo!m vergaat
& voor een wolk je plek betreft,
vertrekt een trage hand het beeld

voor je sluimerzoekend oog
in strakke vouwen naar een hoek
& geeft aan jongensjoelen,

galm van droom & vogelzang
het eenheidsruisen mee van rust
aan zee : zo duik je gans gedwee

in wat zich nu ontsluit, de gang
die afgesloten toch van angst
& pijn je borst tot stilstand dwong,

dat de dingen die al wakend
van verlangen in hun woord gevangen
onuitspreekbaar waren, nu al slapend
aan je zwijgen luid hun namen geven.

2. Voices

Je leest het boek
in afgeronde vorm : het staat
er niet maar is er rond geweven.

De weg terug ligt voor je uit
bezaaid met kraaiopoten, hakend
naar je eerste pijn : een zeemeermin

heeft op dit punt haar ene staart
gespleten voor een been of twee.
Kopje onder, duiken maar : nodeloos

dit zoeken naar een klare lens
in volle zee. Aanverwanten
worden op je wenken opgediept :

de glimlach ter herkenning
van een weggelaten woord, stilte
na de eerste sneeuw, de bloem

graf.txt

die bleek van zoveel aarde toch
je ochtend met een geur bereikt. Een
vogel zingt, een kind schreit, een wereld

tacht je adem op & is verblijfd.

3. The still point

De pit hangt stil
& blank, van vlees ontdaan,
aan de kromming van haar steeltje

& je strakke kijken
naar de kerseboom in je
oma's achtertuin

is ademloos. Ook
in het eeuwig opgewarmde kopje
zwart met cichorei

zie je nog wat ze zei van dode
achterneven in de waterput
& van de zomers toen

rest niets méér dan zweet
heel even op de koude steen
van kindervoeten nu :

blind aan tijd gebonden
is het zoemen links boven
van het éne diertje

in de losbarstende bijenzwerm.

4. Breathing the space

Het raakt je niet :
het staat je aan. Het gebouwde
heeft niets behouden van de

verhouding der ingezetenen
tot wat hen voorstond : god
is dood & weerom is het kerkbezit

bezeten van het niets dat zij
halsstarrig hakten in zijn al, een
vorm van buiten die niet binnen wou.

Maar nu je van de witste zon
de zwaar getrokken grens betreedt
& tot je naam geslagen wordt,

ontzet je warmste leden al
als pingpongbal het koele, stille
duister in ziet zweven, beef je

even, voor je bruusk de klank invalt
die hier als glas het licht aansnijdt
tot waas, tot mist in aardse duisternis.

Het staat er niet : je raakt het aan.

5. Nothing matters

Het leven dan
is onaantastbaar : dageraad,
de zon komt netjes in

het magnifiek geplaatste
kathedraalrozet geschoven
& 't monotone tikken

van je naaldje ik op het
je toegewezen raamluik
in de zwartglazen muur

breekt af, brak door & barst
in polychrome schittering.
De prins aan scherven stamelt

in dit licht van ademnood
& jij nog minder dan nooit
bij het teveel aan noten :

een Messiaanse melodie
van merels, duif & pauwen
haakt in je hang naar nacht

je naam om op te staan.

DAT

Het geeft zichzelf
& zingende prijs des ochtends

als regen uit een wolk

of wat een erwt kan doen.

Het schuilt &
schuilt : het schuilen is het

ingebakken, uitgewrongen
als het maar was, is.

Het scheelt je dat.

NAAR ZEE

Het gefrunnik van je dikke duimen
hecht belang aan draadjes garen.
Het lappendeken van de daken
dekt je kruin die kaalt, kalm toe.

De weg des zomers heeft geen weet
of bergt een vaag vermoeden op
van implosies in een bubbelbad,
de babbelzucht die in je cellen

plopt & zilte geur je neus ingooit
van rotte vrucht, vertoonde heilzang
bleek & lauwe lijken op de rimpels

van een afgeborsteld maagdenvel.
Dit wedervaren stoot je stramme toren
tot een teer geschelpte hindernis.

C.1-7.

1.

Omwonden hoofd, bevliesde hand,
in ruis van roem verschanst skelet
& klaaglijk in de kortste zomerwind :

Uw woord verkramppt een dag & is
om lichtval uitgesponnen punt,
een eeuw een pop, lethargisch nu

van nu & niet de zwangerschap
van leven uit de dood ontdooit.
Zwermt eensklaps dan haar wraak

gespiegeld in Uw glas, mijn oog,
haar blauw ten hoge hemel uit :
het is dan donker nu heelal.

2.

Het is dan donker nu heelal,
nu van het hofdeel eerst beloofd
een letter rest, 't verworpen ik,

een ons dat voor een dag of drie
in 't vaalste licht van eenheid droomt,
van god die gaf & vlinders baarde.

Spreidt dan van daar, Uw hoge zang
& het diepst doorvoelde pleiten
voor lief & land & leed ten spijt,

het zwijgen, driftig zwaaiend uit
de knop die prangt & splijt, over
U, Uw blad, mijn zien & stervend

waken niet eenzelfde, stille droom? graf.txt

3.

Eén-zelfde stille droom van waken
uit het hoog-betwiste laaglands leed
uit scheuring van één zin in zinnen,

die in 't rimpelvel van tere vrede
wonden stoten, koortsen open sne'en
ten woeden geven & het zoetste

van gewild verkozen honingzoet
van elks voorhouts lijf & lustenbloei
met van schand' & hoon & spijt

het vliedend eeuwig, aardse onderwerp,
donker kleuren, zich verderven, rood
met dood berijmen, koud behouden

tot geen kreet nog beeld kan geven.

4.

Tot geen kreet nog beeld kan geven
fluister ik, ontvang van hese klanken
& Uw spel, Uw hel, Uw spelen & het

helen, zon & rijm ontstolen appelblos,
wat blinkend roze nooit vergoeden kan
wat zich ontstijgt, verniet & slaperig

mij verspreekt, ontzegt, & 't dwalen
van uw geest in mij als daad verlaat,
Uw raat & 't schijnen van Uw land ontkracht

tot niemand ons nog dodend roept
& noemt & zegt & dat voorwaardelijk
nu nog meer dan ooit met U :

Uw rijk kome, Uw wil geschiedde.

5.

Uw rijk kome, Uw wil geschiedde
want het mijne loopt in't knellen
van mijn vastste vuist verzand

tot zand ten hoop : een dorp
verwaait aldus bij 't lichte zuchten
van mijn laatste wil een levenslijn

van haar verdaan ten eind, het slot
op mijn nood, mijn dood haar lot
ten spijt & in't vlieden van mijn zijn

uit haar, haar warmst geboden roos
staat afgetekend elke korrel
van mijn liefde doods verhit, verwoord :

kom vriend nu gauw, mijn ster' is heen.

6.

Mijn ster was heen, Uw nacht liep uit
langs open beten, van woeste baar de bede
in een onverschillig land gebeten :

misbaar van één nacht, een nacht & drie
dat ik zo vol van U de dag verliep,
haar klaarte in mijn nacht versliep

& van haar wezen tot Uw vaste waren
licht niet, vuur niet, lijf noch lief
noch van Uw hemel d'aardse constellatie

noch d'hemelse vertroosting van een blijvend
aardig zijn, noch U, noch haar, noch mij,
noch van ons aller lot het liefste zag

& blind & donker schreidde op het donker
waar mijn zwijgen zwart verloren lag.

7.

Waar mijn zwijgen zwart verloren lag
zal ik nog zijn & U ook mij nog mee,
want zijnde is van U het woord gezegd

omdat wat anders kan, zich mij ontzegt.
Ik heb niet lief, mijn leed is mij te
groot, ik heb geen angst, mijn lief

is mij om leed verdaan, ik heb niet
& niets is wat ik heb omdat ik heb &
wat ik heb is niets. Genoeg nu vriend,

verdwaal hierin, van hier zal hij die brak
& brekend bloedde U verstaan, & Uw vast-
heid wedervaren als een zucht die uit haar

mond mijn mond zo mondelings bezoekt,
betracht, veracht & vromelijk bemint.

AAN K.

Je was de hof waar ik bij dag kon wijken.
Bij d'eerste straal van 't dagelijks ontwaken,
week dagelijks mijn nacht in plooiën, waar

Zopas je lieve lijf van goede nacht mijn leed
Ontgleed & wakker mij in 't zachte laken liet,
Jouw dag ter ere & haar, die 't al wil kleuren,

Zij, ons zijden Lot, een kind van godenkeure,
Met kleuren van een dag die uit de wildste nacht
Van prang tot praal & schittering ontsprong

Van bloem & struik & perk & boom & kiezelpad
Tot waar ik vlinders zie ontpopt uit wat ik had :
Je hofje, juffrouw, waar mijn dag kon wijken.

OCHTENDHANDELING *

Je hand deelt je haar
in ademzuchten vijfmaal op :

zo hang je diep aan haar,
haar zien de zee,
jouw oog het parelpunt
waar 't zilver zich op 't zwart af-
stoot & komt & sneller klimt
dan jij nog dalen kan;

zo reik je nog, lijk je tegen
stroom & water in je lijn
van hier tot nu
te willen rekken, wil je
haar andermaal je rechtste denken,
je lichtste ommekeer, je lijf

als dauw in haar verschenken.

* 't Is zeker, datter wel een traentjen uyt het oogh moet
In 't heugen waer men was, in 't voelen wat men is.'

Constanter. Rad van Onrust.

DE CONSOLATIONE

Verjaagt het aangebrachte niet -
de daagse vloed die op je strand
dezelfde slag in bloedverwante waaiers

op het onverschil van wind & tong
zo zalvend legt dat klank
van mensenkind & ouderpaar

in lussen struikelt, valt
& meegaand op je huilen kletst, -

verjaagt niet het aangebrachte,
de inbreng der zeeën
in het breekbeeld alg, zwaar

gegronde steen, de wildst
bereden stilte ?

'T GELATENE *

Je kijkt haar aan & zie je niet
het zich verstrijken al
(voor het haar aanbrak),

al het gezegde al
in wat je zei dat niet was
of wat je niet zei dat je was
& hoe verkleumd ?

Je kijkt haar aan & zie je niet
het zich onthopen al
(voor het haar aanbrak),

al het geziene al
wat je te zien stond dat er was
of wat je niet zag dat er is
& hoe verdaan

(voor het haar aanbrak)?

* 'When I died last, and deare, I dye'

Donne. The Legacie.

BREAKE OF DAY

Het daagt, je krimpt & wenst haar heen.
Het snijdt haar land in repen
breed & goud gelijk, het smeert

je kramp tot heetste gloed
& slaat van 't doodgewaande punt
dit scherfje sprekend-dode waan :

'Ga, verspreek in haar gerichtte stralen
al je leugens rond het leed
& kleed haar lachend uit & lik
je vreugde aan haar tranen op
& geef haar grim je duister-haat.

Ga, maar tooi niet met je rode schijn
 mijn glijdend uur in deze schrijn.
 't Is waar, 't is dag, maar ga & laat
 mijn dood hier ongezien gedijen :
 zo zal mijn schim haar dag
 nog wezenlijk verblijden.'.

CONCETTO AUG. 17

Ronding, haaks op 't dalen, node,
 van een
 grijs van min gescheiden stemmenhand.

Witst van vaal onthechte, hoogste zon
 op een
 dag die moeizaam regen draagt.

Klank die uitgedragen eisen stelt
 aan een
 roos door rif doorkliefde kei.

&
 rood dooraderd vel op 't holle been
 &
 dromers' tinteling in ruis van zeeën
 &
 onverschil van licht in spraak van velen

&
 als vanouds opnieuw aaneengeklonken
 diep doordringend drogvertoon.

ECHO *

Een wolk is als haar tong geheven,
 wordt stuitend als haar taal, de beek
 in vliedend vrije val van hoog verheven
 reikpunt, tegenarms in beeld gezet,

tot 't onderhandse graaidiep, het net
 geboende, dwaas doorstoken spiegelvlak,
 door wind van plaats vertekend, om het
 zijnde gekeerd, van kim ontworteld : hakt

zo niet in geen tijd de dag je leed,
 je steeds verschrikte pastorale klacht,
 je grijs gesmoorde zucht om duurzaamheid,

graf.txt

je vastgeketend triest uitlandig zijn,
van tel tot tel, van snik tot lettergreep,
dat jij in wind & zij in jou verdwijnt ?

* 'Vana figlia de l'aere e de la lingua'

Marino.

ELEGIE

Het rillen dat je dacht om haar
is net zo weg & wezenlijk als zij.

ze heeft je haar regen gelaten, & wind
in een cirkeltje brand in je jas
& de komende loomheid van herfst
op het gras, op je blad, in een glas.

De dag geeft al haar daden in herinnering
& zo het voetstaps gaat van 't midden weg,
verdwijnt er niets dan angst om niets dat

in je reiken ligt, komt je alles zo vertrouwd
ter oor , dat het je alsmaar
onverwachter wordt, zo ver
dat je haar ziet, met je dag zo ultiem

rond haar schouders nu geslagen, hier.

SCHEEPSPRAAT

Draai traag toch, stuiter niet & vloei

(de zeppelin hangt hoog
in zomers blauw & maalt
je graden grijs & haakt & jaagt
je schrikkeblak op eik & schilferwilg
dezelfde wolken in) : vertel

je niet vandaag, vertel je niet
van haar ? O, (een toon ver-
slaat een open noot, vervloeit
een slag, duikt op & van je hoofd keert
elke klank weer heen & weer

dezelfde wolken in) kijk!
(Kijk).

MISEGYNIE *

Je vindt haar dagelijks teniet gedaan :
een hoeksteen, liggend, die zijn rechte
beeld aan d'afgehakte voeg ontleent,
ruwbouw, rood van braam dat in je hand

haar land hertekent, stof in stilte
dalend na het vuur dat groeven openbrak,
ontginning van een diep bedolven sier-
lijk zwaaien in verbleekte ochtendzon,

klank van haar gefluisterd houden van
gekluisterd aan je schorre vreugd, de vrucht
die haar voorgoed aan uur & dag verklinkt.

Je vindt haar stervend in je dag verweven
& al je zien verkramp je botte oog om haar,
de lach die uit haar boudste jurken barst.

* 'Oui, j'ai conçu pour elle une effroyable haine.'

Molière

VERZACHTTE ZEDEN (BWV.1001)

Je huid is om haar afgewonden, hangt
in windels met je toon bedrukt half-

stok de hemel te bestoken.

Je treurt niet meer, een ader
klopt de maat, het is je haar
dat zwepend in je naakte nek

de kaalste melodie aanstrijkt,
in strakke striemen echo's
van haar vingerzetting trekt.

AUBADE (NIET EEN)

Een spelepopje zit ze voltigerend
aan je tafel, niet aan tafel nu
& lillend lag ze, sist ze niet
de afgrond in van je gespleten bed,

& hing ze op de schrilste kiestoon
niet van 't netwerk aan je lijn
& wrijft ze bij je lijden 's ochtends
niet haar leed : onder 't mom van hier

te zijn of niet ? Niet een stad is er
& geen mens op straat in wiens oog
haar lach zich met haar haat niet

stekeblind voor jou zo vast vergrendelde
dat jij haar niet meer bent. Ze belt je op :
hoe zit dat nou voor morgen met ons Lot ?

SPIEGELS BREKEN, DROMEN STAAN *

Het nachtzwart staat al klaar
& van je kermen afgekeerd.
Je droomt je kille hoop alweer
in onverhoedse, felle schichten
van haar verste oog teniet.

De straat klapt in haar klauwen
toe & langs je stoppeland
spellen garamonden & galjarden
in 't scherp getrokken twijgenweb
haar onverbloemde naam nooit uit.

De wind verwaait je laatste keizersdag,
de nacht smeert meters foelie
loodzwaar grijnzend aangezicht op
alle ramen uit. Ze speelt nog mee :

het is je einde niet, ze lacht

haar lot & elke boeman uit,
maar in geen oog staat nog
je ster te schijnen.

* 'It was a theame
For reason, much too strong for phantasie'

Donne.

DAGERAAD

'D' agosto si vi do trenta castella
in una valle d'alpe montanina,
che non vi possa vento di marina,
per istar sani e chiari come stella.'

Folgore da San Gimignano.

'Danck hebbe die mij gaf mijn selven te vermannen'

Constanter.

'hodos ano kato mia kai houtei'

Heraclitos.

'emoi men oun, o file, katheirasthai anagkei'

Plato.

'L' aurore sur le front du jour
Seme l' azur, l' or, et l' yvoire,
Et le soleil, lassé de boire,
Commence son oblique tour.'

De Viau.

I

Je weet hoezeer de overslag, het bij
't uit nachten uitslaan van wat was of zij
ontstane, het bij je omslaan tot
de dag, het bij je opstaan ingesloten,

het aan je hemdsboord toegeknoopte,
't rond je glazen fijn gewoven web
in 't zicht van al je aangewezen zijn,
je taak, je noeste haken naar een daad,

in 't licht van elke lage, tijdig op-
gedwongen, volgebaarde zon,
van schijn tot vale schemering vergaat,

& hoe 't zilver wil tot zwart verteren
& 't goud door woord tot spraak verzweren
& 't inslaand nu tot nooit wil overslaan.

II

Zo 't inslaand nu tot nooit dra overgaat
is niemand ooit al 't aardse anders toegedaan.
Geen raad is met de dag vertrouwd, geen staat
van waken houdt met nacht nog kennis aan.

Het laat zich bij geen licht nog zien, dit wicht,
dat zuur ten langsten leste afgestane zoet,
dit zoetste proeven van het drijven zonder duur of zicht,
dat eindelijk eenzaam zijn, dit dralen zonder spoed

& niemand wil wat de wens in 't maken zift
& in 't gemaakte rest van wil tot daad
slechts d' om lust tot indrang aangegrepen,

in zon gerijpte, aders ingedrongen toegift
& ieder is het vast al eender aangemaand
& elke schaduw is op 't zelfde licht een streep.

III

Gedenk een schaduw als op 't zelfde licht een lijn.
Gedenk het uitgebeeld : de afstand van een kras
weerspiegeld tot een kras wordt zo te zijn
gedacht, geacht als spiegelteken van wat was,

dat 't al wordt doorgehaald van glas tot glas
tot kluwen van de steen in 't levend oog
& in 't beleefde beeld van ooit een stenen scherf
het leven warrig van een dood het teken erft.

(Je gunde je scherend aan de kras geen oog :
classificatie der zinnen in een verdaagd betoog.
Bril, hand, kraan, mond, water, tand & vlees,

een klad van bloed in 't spoelen & je stem wat hees
die zomer riep, je kind een gele vlinder wees
tot slag op slag uit 't rozig zicht de pijn verrees.

IV

Bekijk 't verhangen van een doek op slag het rood
bewerken. Bekijk je voet door vloer & nood
verkleuren, door aard' tot zavel toe & van de hemel
op het enig vluchtspoor na de hele, blauwe hel

je trilhaar op, je kijkgat in, je wenteltoren
rond & om & op je bevend, bleke rimpelvel
van 't laatste onbevleete dromenspel
het wankelende evenwicht verstoren komt

& kom dan maar je taal & tong uitstorten
in de brakke bak van deze brave morgen).
Enigszins verward hoe 't leven zo vertekend

om je oor verlegen rond je beeld haar benen
klemt & van je strakke zicht op haar het glijden
eist & van je ijs het hoogste punt verkend.

V

Ijs & van je eisen 't ijlste wel bekend
versmelten tot de drup die trillend
aan het blad de populier beweegt
die staats te zweven staat, te hijsen

aan de nevel & bekijk de eik die stram
van 't wereldse verstrooid, verknoest
wil praalziek frunnikken, nukkig aan
de zijden zoom van 't maagdenkleed

ter dood wel rukken wil. Het
is stil, de glans van 't eerste goud
verzilt. Een spin draait uit je raam

haar draad. Je daad
begint als raad
een gift jou op te dagen.

AUBADE (NOG EEN)

September nu, je stond al op & zie :
haar oog, haar lip, haar tongval blauw,
haar dij die in je handpalm brandt,
gerasterd in je duurste lijst gekast,
haar fluistergoud en bleke lokken, haar
kilsten lik in diep geheim, in duisterheden
die je nooit bevroeden wou, verstrengeld
met van haar beven nu de strakste tres,
de draad die op je hoofd haar naam
& in haar honger nog je zinnen striemend trekt.

& is het nu verwonderlijk, die echo van de dag
dat op je avond uitgesproken angst
je hoorbaar wordt, je hoorbaar wordt
hoe danig zij schokt & schurend
van haar voetstuk draait, hoe dof
haar nieuwste klank je spiegel uit
in zware regenval verstomt ?

Haar lonken heeft je leed vannacht weerom
tot letteras op grijze lucht vergrauwd.

SERENADE

Haar lonken heeft je leed vandaag weerom
als letteras op ontij's dreigen afgedaan :

graf.txt

onzichtbaar wordt in diafaan verleden
wat onkenbaar in je donker was gehamerd,

onaantastbaar voor je zinloos graaien,
zwart geslagen op je dolen buitenswegs
in 't zwartste van 't onzeker elke dag
voor eeuwig leek & leeg verloren lag.

Want zij & elk verlangen haar gericht
ontstaan in dromen zonder klank of zicht,
& is zij daar of hier of staat zij niet

& is je taal de hare of verstaat zij niet
in 't klare licht hoe jij haar zegt & ziet
je nacht is niet haar leed, haar vreugde niet je lied.

ONTBIJT

Ontwaak.

Aanschouw die tot je spreekt
& zwaaiend als weleer
haar groet je nacht toekeert
& lachend hoe ze leek
haar lach van nu beheert.

Een huis hangt onbeschenen vast
in aangehaalde nacht geklemd.
Het is een boek van zand & glas,
afkerig in zijn kast gebonden.
Het is ook steeds een kei erbij
in diepe regenglans geborgen
& verderop de natte vinger
in de wolken van de kathedraal
die onvoltooid aanwezig is.

Het is je tere blik die binnen
zweeft in bellen, stuitert, stoot
& doelloos op het raamglas breekt
tot schim op schaduw meermaals
openbarst, de haveloze horde lost
die trouw, eerbiedig tot haar dalen,
bij haar rust & tot haar nakend
nedertreden waakt & uren splijt
tot tijd die niemand hen benijdt.

Het is het starre beeld dat haaks
op je scherm van 's avonds nog
bevroren staat, de ruis die 's nachts
in zachte lijnen rond haar adem hing,

& voor het brak begon je mond
nog net een letter van haar slaap
in diepe halen uit te spinnen
opdat je haar aan tafel uitgedroomd
in al haar pracht van lijf & leden
van stoel tot stoel beminnen kon :
heel kies maar laks & uitgediend
tot in je verste post, in taal
die zichtbaar al je stilte dronk.

Zwijg dan dus & kijk & eet
aspic van haar verleden zijn
in porties voor je afgemeten,
vermaal het vlees in koudvuur
van je droom vervat dat zo
vergeefs je stergewelf uitviel
& in haar zoetste dag afwezig ligt.

11 MANIEREN
OM HERACLITUS
TE LEZEN

84b

vertrekken in het eensklaps
toegeslagen donker
tonen wat het toont aan hem
die net een vorm van weg
ontwaarde,

op het punt stond te dalen,
zich bij de dalenden
op te houden & zie :

de weg trok eensklaps een lijn
die net aan hem toonde
wat het hem zoal tonen kan
in het donker zo plots
aangekomen.

Vaker wordt het rad aanzien
dan de ruimte, stilstaand
achter het draaiende karrewiel :

de inspanning is voor dezelfde
zich inspannen & aangevoerd worden.

84a

Het span trekt de kar.
Op de top briesen paarden.
De kar duwt het span.

18

Ademgesel, liefdeshand,
die minnestrelend schor verstokte
kelen openspert & kil
het diepst geborgen, droge zijn
op uitgelijnde lippen dwingt.

Tomeloos brandende halm,
die krult op het veld voor je ogen
net voor het dooft in je hoofd.
Droom, waarin je lijf van haar beroofd
onder lakens graait & gruwet

van wat geen hand kan raken.
Taal, die in de kaal herschepen nacht
klinkt alsof het je een troost was :
als je het onverhoopte niet hoopt,
zal je niet vinden wat je

onvindbaar was & ongenaakbaar is.

125

Dat je hijgend, buiten adem haast,
koppig naast je kromhoorn blaast,

als viel er
nergens van maar telkens weer
op het zalvend gladde nachtsatijn,
waarin je huid verhit, je arm verkrampst,
een mespunt asse
ter verstrooiing uitgezaaid
in wat het schrijnend maken wil :

de loomste, trage zilverdwarreling
geurend naar een vel verrukking
uit het ongesneden album
van de doodshoofdv�inder
die in vlekken zwart bederf
zijn tweede jaartal viert.

Dat je zwijgzaam wind verzwelgend
alle ramen opendraait, je wagen
van zijn vaart ontkoppelt, je
lampen dooft &
in de vlakke glijdt
totdat je het geweten hebt.

Hartsversterkend, zielsverjongend
& in prijs verlaagd,
schift, onaangeroerd, ook
de meestgegeerde cocktail.

48

Duidt nu op de vingertop
in cellofaan gedrukt
met rode pen het nulpunt

aan waar plaats & tijd precies
een oogwenk lang & voor
't blijken der wetmatigheid

ruimschoots, denk je, gebrand op
begoocheld applaus, vol-
doende in evenwicht zijn,

stoot dan fors door & spreekt
tot het ontzette halfvriend :

beoogt nu met name het leven,
bewerkt dan de dood.

124

Evenzeer het verste paard
dravend op een heuvelrug
als je hand voor de zon.

Evenzeer een honingkoek
als het knauwen in je maag
van zure, droge wijn.

Evenzeer het rotte vlees
walmend rond een dode ziel
als bloeiend meisjeshaar.

Evenzeer trompetgeschal
als het klinken van hun pas
afgemeten in de lege hal.

Minder een verzwegen wens
maar uitgesproken meer
als smeulende herinnering

raakt je dra de lentebries
voor je laatste wending
rond de immer gladde steen :

juist zoals het lichaam,
in willekeur, ligt uitgestrooid
de mooiste ordening.

110

Niet meer dan dat een aangeschoten
leeuwerik zich voor de helft
door de snellere kogel
weggevreten weet & uit de lucht

laat vallen : het onbedachte
neem je onafwendbaar waar
& waar ook je het geurende vuil

in dicht begroeide plooien

onder het plaveisel murwen wil,
steeds flinterdun & vlijmscherp
snedig wentelend blijft het vlak
zo vrij van jou als lucht van hem

die net nog tergend hoger zong.

Slik dan maar, alsof je zeggen wou :
het is voor mensen niet zo goed
dat alles wordt zoals zij wensen.

60/32

Een trede lager is het beeld,
versluierd in de geur
van zachte zeep en lijf,

het glijden over het chroom
van de leuning, de opwaarts
zwevend neergelaten
slanke hand

een oogwenk hangende,
verscherpt door een plotse inval
van licht op de leuning
van het soort
dat zich niet noemen laat
of van de god de naam wil dragen,

stokt & dreigt dan
je in je val, het in je haast
ternauwernood de neus aantippen
van de treden die je liever
overslaat, te vellen,
je als een kattejong ter dood
op de blauw gevlamde steen
te laten smakken

van de inkomhal,
waar het zich balde
& wonderlijk tot de woorden
ontplooidde :

de weg omhoog, omlaag,
is één & dezelfde

Met het ene roze handje in de heup
 & het andere hoog alsof
 er in de haar omringende ruimte
 een belangwekkende scheidslijn
 viel waar te nemen,

in een niet aflatende poging
 om het halsstarrig fluitende herdertje
 van zijn berg neder te laten dalen,

draait,
 op vastgestelde stonden,
 in schokjes de herderin
 weg & weg
 van de noodzaak haar beweging
 te moeten aanzien.

De herdershond,
 met ere arm aan pootjes
 & zichtbaar gammel op zijn sokkel
 blijft als een hond
 geolied glijdend
 rondjes rond haar doen.

Van het vlugge oordeel
 over de gewichtigste zaken,
 verlos ons heer.

37/38/122

Ismaël, die de tweespalt
 in het glas benoemde dat brak,
 & Dido met een knal verrezen
 verzwegen het verraad niet
 & het bloeden in het vuur
 van de Mohikaan op het braakland

& wat er je nog gebeuren kon,
 kan onder het oranje zeil,
 de tent in de tuin onder
 een met rode huid & klauwteen
 afgedwongen zomerzon,

de lezing & de feiten,
 het wachten op het klamme blauw
 onder het zich afpulkende, nog
 steeds van chloor doordrenkte
 jongemeisjesbikinislipje,

het geurende geknetter
 in de lucht van ronderen
 & het graaien in aarde
 van de bespotten burens
 naar jonge asperges,

de kippen in het stof,
 de varkens in de modder

& Thales, die, naar het schijnt,
als eerste de sterrekunde
beoefende : het naderen

U toegedicht.

26

In laaiend vuur verworpen
neemt een blad van lucht,
vuur & aarde alle kleuren
in zich op & zweeft.

Het krult & weegt zich krullend
af. De roos verbleekt. wit

gebald wil een hand
als van dode zijde de voelhoorn
raken : van stof tot as

houdt in de nacht een mens
zich van zicht beroofd
verbonden met het licht.

PERDIX DAEDALI

KRETA

Argumentum : Daedalus interea Creten longumque perosus
-----
                  exilium tactusque loci natalis amore
                  clausus erat pelago (Ovid. M. VIII).

I.

Een klokketoren trekt zich aan
afwezig brons de hoogte in.
De windhaan kriecht het duren uit
& slaakt de tijd die aangezet

tot riemen over al je leden heen
ligt opgespannen. Het landschap
in haar schijn komt hedennacht
de uitgezette lijnen niet te boven.

De minotaur is dolende, zijn roep
waait dof verloren nu want hier
wordt ingewijd het laatste werk

van eertijds vuur op koude steen :
nieuwste openbaring van de grondslag
van je wake in vergeelde ochtendbladen.

II.

Haar zang ligt in die steen begraven :
de melopee die dalend tot haar stille
pit, voldragen uit haar vilten nacht
je kille land ingleed, brak bevend

op je zwijgen af, verglaasde bij je
adem, viel in scherven uit wat eens
een blauwdruk leek maar samentrok
tot van dit oord de guurste donderkop.

Op 's konings vraag werd alles vlak
hertekend & wat hem het meest belaagde
(& je daarom dierbaar werd), werd kern

graf.txt
van een bestel dat niemand nog bij dag
doorgronden zou, een monument van muren
dat de tijd om haar in rechte lijn ontdook.

III.

want waar je dolend tussen prisma's
herfstzon tegen meubilair aanliep
& nagelstof verdiept in boenwas trof
& pijltjes blond dat rond een glas

haar schijn van daar te zijn in glans
die uit je handen gleeed, ontbond,
ontstond in stilte 's nachts de brand
& waar je 't razen hoorde van de lome

reus die in de wilgen bladgroen woest
van takken stroopte & toen je licht
zijn loden lijf in zee verzonk, hing

van het raken aan haar lichaams
wassen ledenpop je opgespalkte huid
in scheurtjes marmerroos te barsten.

IV.

Minos brult & brengt zijn val in kaart,
hij stoot zich lachend het bloed
in cirkels uit : zijn hoon is wet,
zijn stank het deken op je bed.

Je roept je zoon ('Mijn zoon') : 'haar wrok
lokt dood in elke toonaard aan'.
De hand die om de laatste veer
een touwtje snoert, trilt : verraadt

dat niets in hem je nog tot haar
wil brengen. Hij speelt haar spot
& blaast je kunsten van zich heen

in zee : de zon staat hoog & golven
halen adem in het ritme van je woord.
De minotaur is dood : het is je tijd.

VAL

Argumentum : tabuerant cerae : nudos quatit ille lacertos,
----- remigioque carens non ullas percipit auras,
    oraeque caerulea patrium clamantia nomen
    experiuntur aqua, quae nomen traxit ab illo
(ibid.).

Je bent al weg van hem. Een eiland
ligt met honingraat van straten
ver beneden jou in zee geplakt.
De mensheid faalt. Cirkels kan je

met een passer trekken. Goden lachen
niet. Je armen klikken in een raderwerk
van lucht, je vingertoppen gloeien
& je borstkast hijgt in spitse bogen

hogerop. De weg valt weg. Je bent
van hout & elke nerf brandt uit.
Een arm zwaait naakt, je mond

verstijft, het masker schuift & trekt
zijn naam in brede strepen blauw
uit het scheurende net van je longen.

ARTES

Argumentum : 'Icare' dicebat : pennas aspexit in undis
----- devovitque suas artes corpusque sepulcro

graf.txt

condidit, et tellus a nomine dicta sepulti
(ibid.).

I.

Aldus (& onafatend wordt je naam
in verse graven bijgezet) heeft het
je steeds bestaan : een lijn vraagt
in je leven om bevestiging, je draait

een krul om waarheid, snoert de angst
in kelen aan je grimas, zucht gelaten
tekens die de aanzet tot een oorsprong
geven & bij het krieken van de beste

dag verschijnt de peuterhand die prutst
& kneed tot heel je uitgesproken plan
een woord te ver als boekrol plots

in schrijven onaantastbaar ligt, verdwijnt.
Een solferkopje flitst onooglijk in je brein,
het zout rolt op je stijf geklopte wang.

II.

Het was verhevenheid die losgewaaid op marmer
rustte : een waas in cirkelvorm, dor gras
of als het binnen was, de geur van hondehaar
indrukbaar tot een plaatje harde draad.

Het was de vloed van al 't vervlogene
die je tweemaal daags een drijfveer was
& jij die haar getrouw het brood doormidden
brak & heersers met de kruimels voedde.

Maar niemand had je oog voor hoe een bloem
de aarde staande houdt & als je sprak,
ontbrak aan je betoog de eerste steen

die op haar kust verloren lag. Het was het bloed

graf.txt
dat uit zijn kop viel toen, zijn stem gestild.
Hij zou je zoon niet zijn, het werd je naam.

AVIS

Argumentum : Hunc miseri tumulo ponentem corpora nati
----- garrula limoso prospexit ab elice perdix
et plausit pennis testataque gaudia cantu est
(ibid.).

Heropen hoe het niemand is
& daal in cirkels af, stoot door
het dorre vel & grijp naar wat
twee vlinders van hun vlucht

op aarde laten. Bol dan driemaal
de zeven jaren in een oogwenk op,
verlaat het opgedeelde hok & zie :
de zon staat laag, een man

breekt zwijgend straten op, een pooier
zoekt zijn aas & naar hun vaders
stuiken vele zonen van het stadsbeeld af.

Het ruist, het raast & meeuwen krijsen.
Een Panamees vaart uit met in zijn buik
bevroren hoongelach van honderden patrijzen.

VAN DE MUZE

OCHTENDLIJK

Verheerlijking, onaangeroerd. Niets
bewegen tot een laag straaltje zon
je stem openbreekt, glasvlezig roos
je tere zucht uit nachtblauw stulpt.

Dat ik je aanleun dan, eet
van je adem, zout van je hals
lik & wellicht de dag lang
met die klemvaste dreun van me

jij roep, je naam? Dat ik je neem
tot je trilt als een riet in de wind,
tot je zweeft op dit bed van beton,
tot je breekt in de ijsskoude nacht

van mijn land? Dat alles vergaat?
Niets dan je waarheid bestaat.

HOMERISCH

Nu niet, o harpklankomkranste, niet nu,
al stukt nu dra al je adem
in baaien van beeldende stilte,
verzwijg nog, o vangst
uit het blauw van mijn nacht, je uitbraak
in koude, hou je klemgreep stil
die op mijn klamme leden ligt, kijk niet

nu je nog zingt & ik zink in de zee
van je toonaard, nu ik dwarrelend daal
tot je kolkende coda mij
strikt & verpulvert, verstroot

in de eeuwige ruis
van je haar.

Snaar
die ik raak :
kom
op verhaal.

LACONIEK

Leef je dagje, zweveteefje,
want ik kleef je lieve lijfje aan
als aarde 's nachts aan lucht.

Drink je wijntje, fuivetrijtje
want ik zwelg je klanken tot het barst
& knarst van stille pijn.

Lik je ijsje, snoepedoosje,
want ik kauw je zinnen tot het bloedt
uit bleke blaadjes roos.

Lach je lachje, linkepinkje,
want ik maak je sprookjes groot & hol
vol droeve gorgeling.

Moraal :

Strijk je kopje, zwavelstokje,
want ik ben vuur waar jij niet bent,
& water waar je zwemt.

xxx

ZO

Zo zag ik je die tijd onaangedaan,
& bleef je zwijgend op een afstand staan :

Je vrat, herkauwde, spuugde mij
je tere schoonheid in het aangezicht,
je pulkte het desnoods wel vluggetjes
uit vers verreden vogellijken,
hielp doodge moederd nog een kalfje
van de aardbol af of kerfde
vergenoegd in moegetergde breinen
tot hun land in dichtersnood
de dikke stromen van de waanzin bloedde.

Zo viel die zomer dan het licht
in vrije val je rode jurkje door,
zo krulde toen je tong rond elke spreuk,
dat ik je rosse haren bij de wortel rukken moest

&
al blaast nu steeds nog mijn adem zacht,
in kilte onbekwaam, je heetste plekjes aan :

graf.txt

zo stil valt sneeuw nu
ik je purper klem & murw in mijn hand & koud
omdat je zo vanzelfsprekend weer, mevrouw,
van doodgedroogde rozen houdt.

WEZENLOOS

(valentijn-treintje voor a.s.)

Ik zag je alsnog wezenloos de trein opkomen,
een bleke vlek die zich tot licht in mij verdiepte,
geborgen glans in stilstand even, verbeterheid
waarmee je lachend dan je kap afgooide
& in het raam niet echt bij mij wou wezen :

o spiegelaberraties in vergulde morgenstunden,
o traan die van het landschap uit je oogdiep gleeed,
ach tederheid waarmee je adem's droeve zuchten
een stukje lucht van mij vergrijzen deed.

Ik zie je alsnog wezenloos de trein opkomen :
je knijpt je billen tot het zitje kraakt
& raakt mij groetend over hem niet uitgepraat.
Het landschap schuift mij traag terzijde : ik

hou je net nog in de gaten & al dwarrel ik
in snippers stuk ter aarde : een lettergreepje
liefde heeft je lip nog trillend aangeraakt
nu ik als wezenloos je treintje verderrijden laat.

PERISTALTISCH

Draai je listen bol in mij, vernuftige,
dans mij, als ik snak & grimmig naar je hak,
je fraaiste zijden spinsels voor, lucht je
jurkje van bezweet gedroomde draden
in het briesje dat ik tollend om je maak :

drijf je lijf van louter licht dan diep in mij,
schrijf mij brandend uit in steen & rust
tot ik je kus & koeltjes weer in leven lees.

MARITIEM

Omdat
                  je toen toch zo doordacht
  het kleine meisje speelde
& elkeen die naar je lachtte
  vol ontzetting na één nacht
nooit meer uit zijn woorden kwam;

omdat
                  de giechel mij beviel

graf.txt
waarmee je om het leven gruwde
& elke waarheid die ik sprak
je even kostbaar was als het ivoor
dat in je mond vergeelde;

omdat
er verte in je ogen stond
& schoonheid zich die tijd
met jou had aangekleed :

kom &
berg nu blozend maar je sterren in hun kastje
gooi onachtzaam al je linnen aan de haak,
pulk het strakke koordje rond je haardot los,
snoer je leegte rond het mastje dat ik maak.

CORRIGEREND

Ik was er net & jij niet meer,
je speelde zon & mij & heel voornaam
versnapering (een droge krakeling)
bij bach & ongezoete thee.

Jij was er net & ik niet meer,
ik liet je lijf in lange banen
rond mijn aarde zweven, hield
je pracht aan duizend sterren voor.

Ik? Jij? Bach? Pracht? Waar
ik jou wil is niets zo netjes,
heeft geen ziel nog aardse pret.

RECALCITRANT

Je daverde je diepste tonen door.
Niets was ik : je dacht mij ooit
een ochtend te beloven, gunst
die ik in jou gegrond als bloei

beleven kon. Geen tong die zich
roerde. Ach, kom, de teerste
ondergang die ooit een lijn beging,
hoe ik je naaldhak op, je nylons in

& uit je volle boezem op je antwoord
stuitte : spinragfijn tot gift
verdraaide lichtval in een gitzwart
oog dat niets van mij ontving.

AMBACHTELIJK

Ik hield de wereld in een boog van staal
om jou gespannen. Het duurde niet lang
of ik nam geschuifel waar : een veteraan
viel snuivend met zijn stok het bouwwerk aan.

Ik liet je naam in zware letters staan :
de regen trok de muur in strepen krom
& bij het vallen van een halve o, kwam ei
zo na het baby-zoontje van de bakker om.

Ik had je lijf in liedjes rustig lief :
buurvrouw kaat, helaas, bestierf het gauw
maar buurman frank, die eet zijn vleesje rauw
& draait hard house of soms led zeppelin.

Er rest mij niets dan je geslachtelijk tot mij
te nemen, & in de smidse van mijn nacht
je vuur te stoken tot dit oude ledikant,
van ons ontdaan, in elke hechting zucht

van passie, wanhoop & verbittering.

VERGEEFS

Je had jezelf in mij ten top gedreven :
ik bengelde bang als het pantoffeltje
dat nu & dan je grote teen afgleed
& op het kille marmer plofte.

Ik zou van glimmend zilver voor je zijn :
je zei dat al wat edel je was oorlel nooit
dusdanig had geirriteerd. Ik zweeg,
maar zag geen heil in wat je mij verzweeg.

Ik zou als lucht onzichtbaar voor je zijn :
in kroegen zagen velen hoe het naadje
van je slip voor hen je modekleed afdeed
als vod die jou wel dragen kon.

Ik heb mijzelf bij jou de bons gegeven :
ik meet je maten vurig bij een ander af
& al het goud in je gaatjes laat me koud
als dit & elk hardleers verlangen jou.

ARABISCH

Het opgespannen doek
wordt grijs & zwaar van de dauw
boven onze pratende hoofden.

Jou toegewijd reikt mijn hand
& raakt niet jou,
maar zich in onmacht rekkende
het doek & van de donkerrode lucht,

op voorspraak van goden beducht,
glijdt in mijn palm
& breekt de druppel vocht

jou toe & op je bovenlip
staat even zilver
als een omkartelde wolk de dag

het kussen toe.

KATHAARS

Ik zocht de bloem die in jou
cirkel brandde (haar naam
is uit elk boek geschrapt).
Een tempel had je niet ;
je bleef soms even in profiel
op natbestoomde ramen staan.

Je bent allicht sinds lang
in walm & kreten opgegaan
& wat een kerksteen ademt
van de treurnis om je dood,
heeft niets van het afgrijzen
dat in steden stilte zoekt,
een plaats om waar te zijn.

Liefde is het niet & waarheid evenmin,
maar als jouw blik, mijn liefste

dartel erzats-ding, zo godverlaten geil
van opgehoopt verlangen op mijn leegte
stuit & ik barbaars gemeen alweer
haar wezen diep in jou bemin,
dan weet ik dat ik snikkend sterven zal
& onvoldaan door het gebrek aan geweld,
de tederheid, waardoor je nu zo stillletjes
& rillend aan het gillen slaat.

AFWEZIG

Ik hou niet van je, ruik
je haren, voel je huid
de hele dag, dus hou
vannacht je benen stil,
je mondje dicht, terwijl
ik graaf & schraap & ril.

Ik ben nog nooit zo niet
verliefd geweest als nu
op jou, maar nu je naam
nog zwart geblokt mijn kop
naar jou vertekend heeft,
nu duizel ik & fluister :

ontreddering om haar,
afwezigheid bij jou.

MOMENTEEL

Niet eens beweegt
je hand : het boek ligt als gegoten
sinds jaren open op dit blad.

Het linkerkinderwagenwielkje
waar een slag aan zat,

heeft zich voor twee maanden
in het voetpad aan je voet
plots stuikend klem gereden :

des moeders vloek klonk simultaan
met mijn geslaakte zucht & brak
in de wolken boven mij
een regen aan van weken.

Dag na dag & uur na uur
zag ik in je blik
seconden afgemeten staan

die het moment
millenia verdaagden
waarop ik je het woord kon vragen.

Niet eens je hand bewoog.

ITALIAANS

Unheimliche, van wrok verkrampde teef,
misnoegde enkelinge, van elke zin
onterfde, hoogbejaarde slet, jij,
die van je knekelhuis de grond
verspeelde & mekkert nu, je lot bejammert,

jij, die nu je veer is afgewonden
naar je doden lonkt met open mond
& pruilt omdat je bij de gratie
leven moet van opgeklopt verbeeld
verlangen, vlees dat rot je lijf bespot :

komt nader, schatje, kom & dans
voor mij, mijn byzantijntje,
draai je oude botten lustig
in een farandole, con zelo,
toe maar : languente, dolce,
mesto, patetico, piu mosso,
irato, tempestoso, slentando,
poco a poco meno sentito,
secco, senz' espressione, morte.

SIKKEMEURIG

Het was wellicht een ouderwets mij aangedaan visioen
dat jouw onardsheid in mij nederdalen liet :
een kleine hapering in hoe de hemel ons historisch
van haar blauwe stilstand houdt, een dunne plot
verzonnen door godweetwelke hoog-geprezen god,
& dan natuurlijk het gebruikelijke gehaspel
met het licht, een flitsend beeld van hoe je
lokkend voor me ligt & sensuele stemmetjes
voor niemand anders dan mijn uitverkoren ik.

Het is wellicht niets nieuws dat nu
mijn hand haar dijen streelt & in haar mond
een wereld aan het draaien gaat, een klank
op breken staat waarvoor ik nooit de tekens
vinden zal, het zal wellicht weer niets
betekend hebben hoe ik brand in haar & hak
naar jou & haar mijn zesde hemel geef
& brullend als een claus, noblesse oblige,
nu even hang in haar, even eeuwig in je haar.

Niets is het wellicht dat ik je mis.

RELIGIEUS

Er is geen tijd
& niets staat ons te wachten.

Er is geen bed
waarop mijn nacht geschreven staat,
maar dagelijks
is je schoonheid krijtend
op mijn zwartgeblakerd land
een toverzang :

geborgen klank van zilversnaren,
handen, dansend,
die mijn talen breken,
klakkeloos van liefde spreken,
alsof geen wervelstorm
ons in die oogwenk ooit
nog raken kon.

Er is geen tijd
& niets staat mij te wachten.

WITTGENSTEINS

Verdwijn ik niet
als jij mij ziet?

Bloedt mijn oog niet
in een lege wereld uit,
smelt mijn hand niet
kleverig je polsen langs,
als jij mij roept, mij raakt?

Ik sta, ommuurd als jij
door eender traliewerk,
& geef je slaafs bevelen
die ik spartaans van jou
ontvang : spreek niet,
zeg niet hoe ik jou,
jij mij de dood instoot.

Verdwijn ik niet
nu jij mij ziet?

INGEDUT

Ik, nu ik staar : de wereld
draait mij los van jou
& bij god verdomd in gebreke.

Het licht puft muf
gordijnen door,
de dag hoeft niet
zonodig. Baaldag.

Jij, nu je slaapt : de wereld
is je glad ontgaan, nergens
aan je lijf is iets mislukt.

Totdat je lacht in je droom,
natuurlijk.

THERAPEUTISCH

Slaap mooi, slaap nu, slaap niet.
Verhef je fijnst besnaarde gil
tot in je spiegel krolse poezen
elke stilstand woest verdoezelen.

Breek dan, in je dag die sterft,
mijn boerse woorden aan,
ontdubbel mij tot ik
die aan je voeten geuren lik

van hoe je heilig bijna
bij mij lag, niet bij mij ligt,
tot mij verworden zal. Omarm
mijn schaduw in je diepste nacht,

lees mij tot ik dronken dans
& schenk je glas dat zingt
nog éénmaal vol van mij & drink
& droom, droom niet, droom zacht.

BELEEFD

vergelijk mij musicerend
in uw kille kelders niet
met hem wiens aanschijn ik
bij u verwek.

Omschrijf mij niet, verspreek geen naam
aan mij, verzwijg mij, nu ik
plakken vochtig pleister
van uw muren zing,

hoe ik sprekend op hem lijk, hem
evenaar, zijn stem herhaal, zijn
vingerzetting slaafs dezelfde
naakte steen van u inkras.

Hou mij, nu ik stil, in spanning
haast, de rotte treden van uw trap
bestijgen wil, geen spoken voor
uit uw herinnering.

Verkerkelijk mij niet,
hoe heilig ook mijn hijgen
in uw oor weerklinkt.

ONTOEREIKEND

Het is in verre steden dat je
naakt voor ons poseert, ons
dagelijks het woord ontnemt :

een flardje bloot geschoten
been, een arm die bloederig
van lijf & leed wordt afgerukt,
een stilstand bij een kind
dat moedeloos zijn buik betast,
een oog dat zwemmend zin
betoogd, mensen die als meer
dan vel ook jou ter harte
mensen willen zijn. Het is

omdat ik gras & as bemin,
je wereld in een weids gebaar
in elke plek betasten wil,
dat ik, die van je droom
een kleine daad voltrekken
zal, misschien, dat ik niet
kijk, niet beef, in onmacht
stervend leef, volwaardig
naar je schoonheid streef.

Ik knijp je lachend in de arm :
het is zo dicht bij mij dat jij
verhelderend afwezig blijft.

BEHOUDSGEZIND

Als het velletje van mijn geschriften,
baldadig nu & vergenoegd,
door misverstand, door overmoed
die jij mij wild aandoet,
droogweg achterover wordt gedrukt,
als jij mij knelt & woorden tomeloos
rond mijn daden spelt die ik
niet in mij draag, niet dragen wil,
als jij mij noemt, mij neemt
(onvoorwaardelijk tot vent ontkracht),
dan ben ik dit, dit niet,
dit alomtrent.

AVONDLIJK

Veronachtzaam mij, ik heb mijzelf
te ijl om jou ontsponnen, ben
als herfstlicht, nu je haartooi schittert,
louter vanzelfsprekendheid, lucht
die in je adem adem streeft.

Lig roerloos nu, vergeet mij slapende
nu ik je slapend elke aarzeling vergeef,
laat mij schoonheids onaantastbaarheden
lieflijk rond je naakte schouders slaan,
laat niets van mij nog in je dromen staan.

Ontwaak dan straks totaal vervreemd
van mij, opdat ik alle eeuwigheid ten spijt
mij tijdelijk steeds weer & dichterbij je
telkens in je puurste onbedachtzaamheid,
je felste stilstand groots hervinden kan.

ZAKELIJK

Wonderbaarlijk noem je
hoe haar stem mij vangt
& ik van jou versleept
op harde grond bevlogen
kronkels maak.

Betoverend vind je
elk gebaar dat ik
van haar op jou verhaal
& hoe haar lijf in elke
streling past.

Zaligmakend heet het

als ik in je krul,
je tongen vurig lik
& al gods heerlijkheden
uit je dwing.

Vergis je niet in haar,
mijn lieveling : je
kreeg van haar die zwoele
stem, dat golvend haar, mijn
zilverling.

METAFORISCH

Wordt je als dit lelieblaadje
dat ik onder handen had,
slechts een kleur die nooit
nog van mijn vingers wil ?

Wordt je als dit zomerse gras,
zachtaardigheid, eens aangedrukt,
een tijdelijke vorm van tederheid
maar dra weer ongezien ?

Was je als een vlinder beter
ver van mij gebleven toen,
toekomst die niet ik
maar mij in handen had ?

Wil je dat ik verder vragen
bij je lichaam stel, je
liefde letterlijk
het naakte vel op spel ?

Of wil je dat de zon haar licht
nu feeëriek verstrooien gaat
& vlekjes vijverwaterschimmering
op gindse boomstam zet ?

ASCETISCH

Opdat je bloei mij raken zou,
je huid mij tooien, lip
die knelt & mij verdwijnend laaft.

Opdat je tong mij laken zou,
de maden likken, vlees
dat krekels in mij krakend slikt.

Opdat je hand mij wurgen zou,
je vingers spiezen, been
dat nagels in mijn zweren perst.

Opdat je lijf mij branden zou,
mijn roet verstrooien, dood
die knaagt & al mijn stof doortast.

EGYPTISCH

In tegenspraak, uw zinnen tergende,
soit disant als plaag
in duizendvouden dit moment :
hoe langzaam ik je
open, hoe uitgesplinterd in
mijn oor het kirren
van je oudste lach weerklinkt.

Ik, de schender van je opgeruimde
staat, force majeure, riet
dat splijtend naar je diepte dingt :
in vreemde luchten
mond ik uit, stof strandt op mijn tong
van onbesproken
kamers, tomben blauw in jou.

Jij, op barricaden spinnende,
aardse liaison,
omkaderd vlees dat lacht om mij :
langs brede lanen

redt je oog het moeiteloos, deint
je onbewogen
hoofd in wervelingen mee.

Zij, haar museale schoonheid is
vanzelfsprekend nu
in stilstand bevende nabij :
schril tableau vivant,
van hoe je uitverkoren door
haar zee mag komen,
hoe mijn leger sterft in jou.

ONOMKEERBAAR

Blijf bij mij, verdrijf haar niet,
ik zal omstandig strelen
heel je huid & in je broosheid
teder stromen wekken tot je
trilt & als je rilt je angst
meedogenloos verbrijzelen, restjes
pijn secuur uit groeven vijlen
tot haar vlies je leden sluitend
dekt & in je mond in gulpen goud
haar stilte stokt, haar hitte stulpt.

Blijf mij bij, verdrijf haar niet,
ik heb je leegte in haar aangericht
& in haar zinnen heerst onwrikbaar nu
de kille wet van jou afwezigheid :
verlangen tintelt in het spitse
van haar handen & haar lust spant
elk terloops bewegen in het weke
van haar midden aan met snaren
tot zij danst om waar ik snedig was.
Ik strijk haar aan, zij zingt als glas.

Wat ooit mysterie leek,
is zo eenvoudig nu.
Wat ooit belofte was,
een naakte zekerheid :

wat eens in wording was,

wordt dra vergetelheid.

HORATIAANS

Zie je, Schätze, mensen
in dit park van menselijke zaken,
vrome mensen, stemmig & wellicht
eensluidend met het stoffige
van deze zomernacht
hun wulpse conversatie?

Hoor je ritselingen
in dit gras & klavecimbelerig
het knetterende zingen van vuur
dat zich in duizenden vleugels
vliezig vel op vel
tastbaar bewogen verteert?

Voel je strak mijn handen
rond je lijf geklemd, vingers wriemelen
rond eindjes been & ogen priemen
in het weeïge wijken
van je hals, het zilte
parelen van zweet op jou?

Ruik je fijntjes, Liebchen,
giftig geurend gas in deze zak van angst,
wasems in de bloei van barbecues,
leven dat zichzelf verast,
opgewonden water
dat mijn mond, mijn maag uitbraakt?

Likt je tong het poeder
dat ik in de schuren op mijn akkers meng,
nippen je besmeurde lippen wijn
die in mijn aderen kolkt
& eet je mee van mij,
vlees dat in je stad verzengt?

Je blote voeten leggen zindelijk
het ritme van een valse musette
op tegels koude steen : zoals
de vlugge afdruk van je voeten,
twee eitjes & wat topjes teen,
beladen wordt met ballast,
gebaren van je lichaamstaal,
een platte kont, je aangestipte
borsten, wiegheup, armvet, reikhals
& je aardig swingend kopje,
zo aards is kennis van verlangen
& mijn hijgen dat ik weet :
je hele drukpers draait op zweet.

Maar zon & wind vervangen,
als je glimlach & je warme ogen
in mijn dagen trage angst,
elke vorm van vocht instantelijk
als tragische bijkomstigheid
door, even eeuwig als je huid,
het beroerde onbeschreven zijn
van witte tegels koude steen :
zo wordt ik netjes vrolijk ook
& monkel ik mijzelf beroerend
dat ik beter niets meer weet,
niets van jou bewerken wil & niets

bereiken dan onzuiver zout.

PASTORAAL

Sla je zomerrokje om je natte badpakslip,
sluip met eksterlachjes weg langs wegels,
toeter tonen met getuited lippen, klak
verwachtingsvol je tongetje & rep
je billen in het ritme van een deuntje
dat je dapper maakt & los van zeden.
Haast je, hemels elfje, kom & speel
nu popperig voor mij het hamelmeisje
in dit lang vergeten achterland.

Haal je handen langouereus & onverschrokken
door mijn korzelig verwelkte vacht, schurk
je dijen droevig langs mijn grijze sik
& spreek mij plagerig terwijl ik snik
van rijke oogsten & het zaaien of het zicht
uit kelderkamerramen op de ruwe meesterknecht.
Ik sta dan straks nostalgisch schuddebollend
weer het likken toe aan bokkehieltjes
& het haken van je blauwe blouse
aan mijn afgeknotte stompjes hoorn.

Ga dan niet weg maar blijf tot 's nachts
mijn adem onverstaanbaar verzen ratelt

in de opmaat van een krekewals & haal
je zweet & schimmen op het lijf van spinsels
in mijn maan- & winddoorlaatbaar krocht.
Hecht je hijgen aan het kattedekrijten
& het krols gezwiep van hagedissen,
slaak je diepste zucht

JAARLIJKS

Herdenk ik verworpen de dagen
dat de zon je beeld gaf, klank
& geuren van mijn adem, zwijgend, ik
die voor je roodbekafte rug
een gesel vlecht van gras?

Herdenk jij slaafs nog mijn stem
die in je taal de zinnen sprak,
die geeuw, die gil, dat woord dat brak
of enkel ik die huiden jut, links
rechts, weg van het strand?

Herdenk ik vroom nog de nacht
dat in staatse mars ontijdelijk bewogen
een bronzen wachter aarde openreet
& rozig, mijn roosje, in kloven zweet
& bloed je lippen lavende stolde?

Herdenk je teder mijn tasten
met angels & klauwen naar gaten & vouwen
in je maan-belichtte, honds behuilde lijf
& starende in grimas mijn aanblik
van distels in je grijs-groene iris?

Herdenk je dagelijks mijn steniging
of is dit lauwe lijk dat op je woorden drijft
& 's nachts verzwaard naar dieper sterven dingt
daadwerkelijk gedroomd de dode
letter van je laatste mededogen?

AANSCHOUWELIJK

Haar zotskap op & dansend in mijn handen,
aan stok & draden hangende is zij de heks :
onwerelds, doof ben ik haar toegewijd. Ik,

graf.txt

die graag de kinderen het gieren gun & spot,
leg nauwgezet met elke grimas, wenteling
of kronkelpas een onverzettelijke haat
in haar luchtig stoffen leden & gelaat.

Met weerzin & met liefde in een oogopslag
zie ik jou een kind bekijken, achteraan,
dat in een appel bijt. Het bijt begeesterd
tot het tandvlees bloedt - het vruchtvlees
sissende, het sap dat spat -; & jij,
doorwinterd & van vet ontdaan, verslingerd
als eenieder op het zweven, versteend in je huid,

wat anders wil je dan dat straks
in onmacht ik in jou herhaaldelijk
de noodzaak van haar val beaam?

herinner mij omdat in dagen
dat de zon je beeld gaf, klank
& geuren van mijn adem, zwijgend, ik

die met gescheurde nagels tanden slaat
in elke roodbekafte rug & geeuwt & gilt
& bladen streeft van zand, links,
rechts, weg van het strand

herinner mij omdat je beelden
kolossale velden boven steden niesden
& hun staatse mars de aarde openreet

voor het zaaien van vergeet-mij-nietjes
& de distels in het pretpark van je iris

herinner mij omdat je hijgend
in mijn slokdarm schuurt & hout
van mij polijst dat trekkebeent
naar het vertederende weefsel
waar het nog de kramp van kent

herinner mij omdat ik niets meer
vond tot in dit uur van ons
herinner mij er tijdig aan.

EPISCH

Vreemde : wrede vreemdelinge,
verraderlijke vrucht, dochter
van verwelkte, vaderloze
wijken, onlieflijk kind, jij,
dit heilloos levend ding, in dienst
geschapen, ter dood gekluisterd
aan je moederkoningin : angst
die zich in straten rond je nest
heeft vastgeklemd, angst die je ziel
zo zielig zuigend heeft verminkt,
je broosheid bijgeschaafd, je
je weke hart meedogenloos gewet
aan bruut gekorreld, opgehoopt
beton, je tong gescherpt, je stem
verschrild, je lust verkild tot eis
van onaantastbaarheid : zie mij,
vreemde, wrede vreemdelinge,
zie mij aan & kijk : ik neem je
in een oogwenk op, herinner
mij terstond je blik, als kruisten
zich tenminste nu twee tijden
in een punt dat mij ondenkbaar
leek, de blinde vlek op onze
horizon
de oude nacht weer klinken gaat,
een mes weer zinnig trilt in hout.

dochter van een dorre wijk,
onlieflijk kind, je ziel verminkt,
je broosheid bijgeschaafd, je
weke hart meedogenloos gewet
aan brute korrels opgehoopt
beton, je tong gescherpt, je stem

verschild, je lust verkilt
tot eis van onaantastbaarheid :
ik neem je in een oogwenk op,
herinner mij terstond je blik
als kruisten zich twee tijden
in een punt dat mij ondenkbaar
leek, een spil
waarrond in stilte

van opgehoopt beton
waar onverholen argeloze
moeders doodgezwegen vaders
rekken tot hun angst opbloeit het bloedt, in kringen
golven trekken rond een blinde
vlek, het fel verwenste spiegelvlak
waarin de oude nacht nog klinkt,
een mes nog zinnig trilt in hout.

Vreemde, wrede vreemdelinge,
stel : ik speel dit spel & maak
een rit met jou : de trein vertrekt,
ik laad je op, we gaan naar zee.
Het treincompartiment verdeelt
de afgelegde weg in schokjes
winternachtverhaal : hoe ik niet
dichter komen kon, hoe ver je
van mij zitten ging, hoezeer ik
leed aan tijdverlies, bladerde
in boekjes vol verbittering :
trochee die sleept aan mij, een voet
onhandig morrelend aan wat
mij rest : een losgereden bout
van staal : mijn laatste leedvermaak,
peukjes op de verlaten vloer :
onopgesmukte tederheid,
een biervlek op de ochtendkrant :
in tijd gemorste eeuwigheid.

Ik zie : je kust nadenkend al
een ader op je hand. Ik wacht.
Je vult wat in, een spoor loopt dood,
ik slaap & ril & wacht & snurk.
Je lacht : de weg is lang. Een hel
loopt parallel jou hemel uit
te dagen & als de avond
valt verdwijnen roemloos steden
in lange curven autoweg-
verlichting, versnellen dorpen
tot een witte flits stationsverla-
tenheid. Ik droom dat ik zeer rijk,
fervent & tropisch met je lig
te dollen op een tastbaar strand :
te dol : een tegenligger proest
je bulderend uit mijn droom : ik
ben weer hier & nergens bij jou,
je dag is mij compleet ontgaan
je avond lijkt mij ochtendlijk.

Een dorp weerstaat homerisch
even aan je eis van stilte,
einde van het beeldverhaal,
want hoe zij ook jouw spiegeling
te buiten gaan, je licht vervormen
& als een letter op je voorhoofd
staan : ik zie : je staat al op
& vraagt mij niets, trekt dood-

gemoederd het lapje stof omlaag,
beschaamt je sexe niet, verdeelt
je wereld wederom in hokjes
binnen, buiten, uit & in. Ik zie :
ik zit : dit is een slecht begin.

Spaar mij ondertussen niet je
nymfomane hoon : ik paarde slechts
mijn vingers tijdelijk tot groet,
een schijn van heiligheid, vooraf-
gaand, vreemdelinge, aan het minder
fijne antwoord op je machtsvertoon.

Want, jij, zwartbehaarde tengere,
jij,tergend fijnbelakte nagelhoudsterdier

AFSCHRIJFT

Het draagvlak zweeft,
waarop je mij omarmen wil :
een web verderf, een bladerdek
met in elk blad de nerf
die met een knak zijn tak afvallig werd,

Een laagje daad,
waaronder niets je ijle droom
wil ankeren. Of weet je niet
dat in luchtledigheid
je liefde onverschillig valt als lood ?

Ik adem &
rond het kluwen dat je staande
in je brede cirkels hebt vergaard,
verdwijnt meteen wat haast
het wezen leek van mijn bestaan bij jou.

Ik vul niets in
& hou niet van wat tergend traag

jou wereld uit, mijn hemel in
als lucht weerspiegeling
bij jou ontstaat, je laat, bij mij vergaat.

De tijd verslikt
zich in de dagen die ik tel,
de aarde graait naar oud geluk
& dolgedraaid doorleef
ik dit geroffel van mijn bedelstaf.

Een gloeidraad brandt
in stilte glijdend langs de lijn :
zo sneden jongens nog hun hart
uit schuimplastiek & viel
het bloeden voor het meisje niet te zwaar,

zo brand ik stil
je leven uit, zo laat je woord

mij niets dan leegte op je tong.
Breek dan dit oog, hak dan
de hand die naar je reikt in duizendvoud :

Ik schrijf je af
uit boeken die ik vroeger las,
maar elke letter die ik 's nachts
in grote halen trek,
steekt klem in mij & koud als staal.

dirk vekemans

LA VIE SEXUELLE
DE CHARLES BAUDELAIRE

63 één- tot vierstemmige inventies

1.

L'enfant déshérité s'enivre de soleil

een voetafdruk geluid in grint
& maanlicht op de wagen viel
tot haar lichaam zich weer sloot,
tot haar lichaam zich weer sluit.

kleur bedacht ik om het haar
& om het vlak der ogen te betasten,
warmte om het einde van mijn koude
op haar poorten voelbaar stuk te slaan.

een korte nacht wellicht is dit bestaan.

Envoie-toi bien loin de ces miasmes morbides;

vel op derrie, roos in slijk,
op vegen nacht een vaal gezicht

tot haar lichaam mij bekoorde,
tot haar lichaam mij bekoort.

vlees verhaalt de zeeën
hoe het vocht vergaat in grond
& bloemen uren dichten mij :
doe ik mij sluitend in haar toe,

tekort aan haar wellicht is wat ik doe.

Et vous, femmes, hélas! pâles comme des cierges

eender licht door kathedralen
als door ijs dat wellust ving
tot haar lichaam ons bedaarde,
tot haar lichaam ons bedaart.

onbewogen zie ik strakke koorden
van haar ogen naar mijn dood :
niet in cirkels boven daken
vliegen duif of meeuw of mus.

tekort aan niets wellicht gebiedt de kus.

Le succube verdâtre et le rose lutin

kruisweg in een kromhals : dooft,
verkilt & smelt de droogstoof in
tot haar lichaamsgrens vervaagde,
tot haar lichaamsgrens vervaagt.

armer blijft wie kundig draait
zijn lust & nijd tot stemmig grijs,
dan hij die in zijn aarden bed
tot dageraad naar zilver graaft.

tekort aan dorst wellicht wordt nooit gelaafd.

Rien n'embellit les murs de ce cloître odieux.

als een goudvis doet & stom naar wolken loent
of op plastic vellen huden vliezig kleeft
tot haar lichaamskluwen openbarstte,
tot haar lichaamskluwen openbarst.

rust vervagend, drinkt zo zoetjes,
oorlog onverhoeds in stulpen knippert,
gulpt dan op & af hun schimmen drift
tot op staalblauw glas dit bloedend klompje ligt.

in korte scènes wordt wellicht ook hij belicht.

L'Art est long et le Temps est court.

dixit humus, slijm & steen, &
dito wereldzieken uitgemergeld dansen
tot haar lichaam niemand kwam,
tot haar lichaam niemand komt.

paradijselijk ijs barst open
waar een engel werd gevild
& onrustbarend in hun glazen steden zindert
de antieke gil van vleugelnood.

kort wellicht & pijnlijk is het schone voor de dood.

2.

(advertentie)

L'empire familier des ténèbres futures

helaas (het schranst & schuift aan elke tafel)
een drift ons welbekend,- (loop ad libitum)
(humus, slijm & steen herhalende
weerspiegelt Hem van stof tot as)

(gruwelmantra voor haar lichaam tot &
met een grimas dromen fragmenterend -
borst ontvolken, hinderbeentje krak & kom,
de velletjes herinnering gebrandmerkt versturen)

ofschoon het echte nimmer zal verduren

(hélas!) het (prison si non, cré nom) rijk

(ref.b.b.:0618/0296)

Je hais le mouvement qui deplace les lignes,

een oud gebruik (heradem niet) :
ik tast je vlees beminnend aan,-
(in het tempo der getijden soms
bij helder weer bedenk ik mij)

(teder noem je hoe mijn vingers vluchtig
vlammen langs het kammetje van wervels
terwijl ik onverbloemd de uren tel
& elk gebaar een drieste leugen is)

ofschoon niet echt subliem toch zingend is

Ramper sur le versant de ses genoux énormes,

gespleten aarde (slangen in je buik)
waar ik lallend instuik, stik in je huid,-
(indachtig kathedraalgezangen soms
op autostraden nog herken ik mij)

(liefde, herhaal je mij mijn liefde
voor het openrijten mijner wonden
& nog als ik hanteerbaar ben geslonken
klinkt er harpgetokkel in je na)

schoonheid lost wel echt vanzelf op als ik ga :

N'es-tu pas l'oasis ou je rêve, et la gourde

een doodgewaande (geilend op een bal masqué)
die mijn glimlach steelt & tot je spreekt,-
(herinnerend de oude tover soms
van avondschemering weerkaatst het mij)

(het kermen in steden van cello's, vraag je mij
& aan de kust de wreedheid van meeuwen
& het pochen der verminkten in het dorp,-

graf.txt
ik, die aan je mond van vrede gulzig drinken wil)
hoe echt niet klinkt de schoonheid als ik gil :

Ô vase de tristesse, ô grande taciturne

een geijkte vorm (in stilte & dan nog)
van inspraak : in een knikker dit papiertje,-
(reciterende een waslijst kleuren soms
bij volle maan doorgrond ik het)

(zeldzaam ben je, wil je mij maar
ligt daar niet een bedding dichtgeslibt
naar syfilliete schuim te lonken. Eiland
ben je, zeg je : touch me, touch my brain)

breekt het echter uit het schone als voorheen

Tes yeux sont la citerne ou boivent mes ennuis

niet die klapwiekende (halsuitsnijding hijgend)
geketenden : jeder Engel ist schrecklich,-
(gemuilkorfd tellende de lijken soms
na middernacht verbeeldt het zich)

(knarsetanden, zeg je & een rilling
door verkilde spieren trekt je wangen in
een hatelijke plooi, jezelf ten prooi
ben je, zwijg je & in je blik versteen ik)

zum kotsen het schone maar hoe echter ontbeer ik

La froide majesté de la femme stérile

ex nihilo nil (je benen bengelend & koud)
nemo creavit : een mandelboom inclus,-
(binnensmonds gejubel registrerend soms
kantelt in het duister nog dit brandpunt)

(open diafragma, lichtval schaduwloos
op dit dat zich verheffen wil tot dat
& het wachten samenvat met einde
lichtval, diafragma sluiten, duisternis)

ofschoon niet echt berustend in verdoemenis

3. LE SAULE & LE SERPENT QUI DANSE

(advertentie)

Mer odorante et vagabonde / Le saule

& de zee verdwijnt (het sneeuwde & alles
trok sneller in je samen van het bontgekleurde
vlak, de simultane hemel - praise his dick! -
dan dat een pil het je uit het hoofd

kon praten) zei ze (prinses, jazeker, maar
honderd erwten zullen schuren bikkelhard
& prinsen droom je beter met een kattetong)

(de wilg is wuivende) nog even (schaapjes scheren)
(het licht uit & samen de stilte beheren),
zei ze, heel eventjes (het kreng) nog
Et ce monde rendait une étrange musique/ le bienheureux

& weerom kwam (aargh, een zwarte vlek-
ik schrok me rot- een kat of iets, een hond
zo rakelings m'n blote enkels langs
op het gras, de dauw, zo warm & harig,

gruwel weet je, net) als vuur (een woordenschat
die man & als je tong zich in hem roert o Ooh,
dan voel je zo het ambrozijn je bil afdruipten)
(zalig hem, gebalsemd liefst) die blik haar ogen in.

(Ontwaak je samen & je huid is een muur). wit op wit

La froide cruauté de ce soleil de glace / Déjà sa chevelure effleure

& in dat weidse net een stip (dan doe ik dit
& met je adem alles slinkt tot ruis, een zee
van ondertonig ziedend leven, de tijd is zich
ontrollende een slak, languit, mijn hoofd het strand

dat alle landen is) was jij (schrikbarend zal het zijn
hoe eender het ons wordt, hoe wij ook wortel zijn &
hoe dit stervend loof, hoe wij als water, aarde, vuur)
(een web van takken koude bloedt) die nader kwam,

(bewogen in de wind) niet bij mij kwam, (bewegen) mij in je nam

Je me pris à songer près de ce corps vendu / La surface de l'invisible

& hoewel ik onbestaande was (bij volle maan, gezusters
drie, & liefde druppelt paars uit elke porie, wij staan
met armen zwaaiend hoog als hagen uren in de wake & bij
de stijgende verstijving van je leden dissecteran wij

de holle klanken van je naam), niets nog (ben ik mijzelf
dan ben ik haar die jij net sloeg & ook wel dit waar jij
op geilt & zeker haar die ook mij droeg dus hou van mij)
(een lichtjaar leegte biedt zich aan) van mij staande bleef,

(& heb dan schoon genoeg) bloedeigen pijn ik in je dreef.

Un air subtil, un dangereux parfum/ Bientôt peur-être tout à l'heure

voorwaar stijgt dan een zerpe geur (dit harnas sloeg ik
rond het verdwijnen dat je was & in de aarde
waar je aangezicht uit week, in holten waar je klaagzang
galmden, je smeken om erbarmen sporen trok, in slierten

resten slijm, kweekte ik de vrucht) van steengruis (luister,
dropje van mijn wrok, mijn lieflijk kloppend hartje in een buik
vol snot, luister hoe ik van zijn kille lust mijn wapen smeedde)
(& handen die druipen van mirre) rollend in een tochtig hol

(& tot zijn spijt zijn lichaam spleet) & word je van haar leegte vol.

Un spectre fait de grâce et de splendeur / L'eau profonde l'emportera

voor spiegels soms dit lichaam staat (& ik zal naakt zijn

graf.txt

weer het dier dat in zijn geur geworteld 's nachts de maan
behuild & mannen ach, een twiggje knakt zo teder in een klauw
& overdag in maskers maquillage ijselijke klanken snauwen

tot de bitch waar ik van hou) & rukt het vlies (ik beef & ril,
mijn buik is ziek & onderhuids stelpt bloed in punten uit
hoe snel ik sterf, hoe kort mijn tijd, hoe sterk de lust)
(de zee dit leven trekt) van ogen af tot ik verschijn,

(om niet te zien, niets) & in die waas ook dit, dat jij (te zijn).

Dans la brute assoupie un ange se reveille / vers les oiseaux de mer

opdat ik zwijg dien mij uw voedsel toe, zeg ik (het bed staat leeg
vanochtend & met verstomming slaat het doodgewoon vertoonde liggen
van het slaapkleed in een bundel op het voeteneind, de glinstering
van haartjes nu de zon zo hoekig aan haar afdruk tipt of het zielige

kwijnen in brak water van een bloementuil.) opdat ik zwijg (aargh
een zwarte vlek - ik schrok me rot- een kat of iets, een hond
zo rakelings m'n blote enkels langs op het gras, de dauw, zo warm),
(niet eindig maar een baken) zeg ik & weerom komt als vuur

(& harig, gruwel weet je, net) die blik zijn ogen in.). Ontwaak

(advertentie)

Elle n'a pas besoin de mots

De kleur is die der schouders van de Catalaanse die de bar
bedient. Warmte is er van de ochtendzon & koffiegeur.
Ze steekt een goud-omlijnde king-size op : een zacht bourdon
zet in, zwelt aan tot al wat losstaat trilt. Zuivelhandel

Nijs schuift voor de ramen & des zondaars blik rijgt zich
een tweedraad klavecimbel door het blok van haar bewegen.
Daalt neder dan de vinger gods die haar voortaan van glas
in gleuven tussen klanten & zichzelf gespannen houdt. Kijk :

de krant bloedt open & wie stil is & de room slokt heeft gelijk

(want buiten is waar tovenaars met honden staan te hijgen).

4. LE CHAT (interlude futuriste, presque Apocalyptique)

Un être, qui n'était que lumière, or et gaze

'Het licht is uit een kathedraal geknipt. Er heerst daar nu
een duisternis, ondenkbaar dicht bij god, & ook de stilte
draagt weer voluit zijn naam. Helaas : het licht is goed,
maar stof is een probleem. In wierookresten wemelt Bach

die zich in glaciale klusters nestelt & somwijlen
voelbaar in haar kuitzen zindert. Ach : unicuique dedit
vitium natura creato & boven dien maakt dit veel goed :
je kan haar dimmen tot ze smeltend in zichzelf verdwijnt

of versterken tot ze zonsgelijk verblindend schijnt!'

Il juge, il préside, il inspire

'De geur is die van toen uiteindelijk de regen viel. Vaag
blijft de herinnering : een oude man zit eenzaam op een heuvel,
heeft uitzicht op een stad die in de droogte kraakt, verkruimelt
in haar kader. Vuur schiet plots door beddingen & straten

graf.txt

& in een flits verdwijnt de stad, wordt restlicht op een oog
van spiegelglas. Even dwarrelt nog de asse, ongezien.
Een eeuwigheid duurt dan het ruisen van verschuivend
zand : het is alsof de tijd is in een lus beland. Het kind

hoort na de eerste druppels pas het gieren van de wind.' *

Ayant l'expansion des choses infinies

'De huid is inhoud, in essentie onaantastbaar. Vorm
wordt aan het ogenblik gegeven, met strak gewoven
lijnen eerst, waarvan de kromming onbestaande lijkt,
een ondoordringbaar ogend vlak, dat bij benadering

de zwartste diepte van een oceaan ontsluit. Zinkend
in het blauw van oude hemelen voel je dan haar
duizend vingers glad & koud de grenzen van je
omvang openen : een bloem slaat in je borstkas uit.

De vorm is als voorheen gebleven, inhoud is de huid.' *

Le soleil c'est noyé dans son sang qui se frige

'De klank is die van kolkend vocht dat stollend
in de slokdarm klokt. Afloop, teleurstellend.
Lonkend verre diepte voor een wereld met
aan leven een natuurlijk aangekweekt teveel, einde

dat van mijlenver de mond voor mokerslagen
stelt, huid op krasse spinnewielen spelt.
& nog, terwijl het zwart in alle plooiën glipt
& al je molenwieken naar die stilstand slipt,

vergaat het haar, ontstaat ze, rillend, daar.' *

(vrij naar een recensie van 'Doom 8.1',
in GameWorld, januari 2011, University Press, Oxford)

C'est un pays plus nu que la terre polaire

'De smaak is als een bominslag kortstondig. (Nieuws
werd uit verveling saliviaal gemaakt, consensus wordt
na mengeling met Sport & weerbericht een aphrodisiac,
& over Kunst wordt weer met mondjesmaat gesproken)

Het einde vind je als je keel van doodsdrift brandt &
ziektezuren uit je sinus druipende je aars van angst
verkramp : om dan van alle heerlijkheden kilte
op haar tong te voelen & het flitsend inslaan van anijs

met onder hoefgetrappel krakende (koos ik) haar ijs...' *

Nieuwere Losse Gedichten & gelegenheidswerk

Janine B.

In een gigantesk kokon van uitlaatwasems, infernale dampen
vol vlijmscherp geknetter van prehistories motorkabaal, vonken
op het asfalt van afhangende resten roestend metaal
& laag na laag van vilt & vet & wol & wijn & kilo's kattehaar
: zo zag ik haar de stad in sporen trekkende het eerst.

Een heks wellicht, met hoofddoek, gif & toverwoorden
in de donkere krullen van heur haar, dacht ik
& later nog 'sta ik met m'n kinders niet te dicht ?'

Gerustgesteld werd ik pas jaren later
toen zij in het hout van goedgeaarde togen
tussen vlagen trippels en trappist
haar kronkels sneed van lief & leed

& letters uit een leven die je niet vergeet.
Kennis heeft zij inderdaad met geesten,
& van dit ondermaans gekonkel
kent ze wortel, bloed & zweet.

Maar als na stapels brandhout
& wat kilo's kommer & gezeur
de kou uit alle botten is geweken,
sta je graag met haar op 's werelDs barricaden
te vloeken & te turen
naar Europa's laatste open deur.

feb 99

Steenval met omstaanders : bewezen
schuld zodra de kat haar klauwen likt.

Wat je al niet doen moet, zeg ik,
om de hemel uit te klaren. Zwijg

toch, riposteert een zwartgelakte,
terwijl de bijval in haar onderbuik

de eerste letters sist. Applaus,
herhaal ik, wordt na dit stuk

van weinigen verwacht. Ze knikt,
verslikt het laatste mededogen,

& bereikt een einde. Maar inderdaad :
mijn hand geurt weken later nog.

* * *

Politieke Sehnsucht : oogbederf
kruipt als een rooksignaal uit oude prentjes
het poezelige heden in. Stamvaders

kreukelen schurend des winters

graf.txt

ternauwernood een tepel langs. witte
vis verliest zijn geur terwijl een dame

ditmaal voortschrijdt over velden
van water : houdt van mij, houdt niet
van mij. Geloof

is een hondje.

jan 99 - voor een project 'For Morton Feldman'
* (vrij naar een recensie van 'Doom 8.1',
in Gameworld, januari 2011, University Press, Oxford)

Le chat 1, 72
l'irreparable, 79
le chat 2, 73

le chat 2, 73

* (vrij naar een recensie van 'Doom 8.1',
in Gameworld, januari 2011, University Press, Oxford)

* (vrij naar een recensie van 'Doom 8.1',
in Gameworld, januari 2011, University Press, Oxford)

* (vrij naar een recensie van 'Doom 8.1',
in Gameworld, januari 2011, University Press, Oxford)

* (vrij naar een recensie van 'Doom 8.1',
in Gameworld, januari 2011, University Press, Oxford)

2

6

8

10

11

19

24

35

48

52

55

62

72

93

102

105

107

120

133

160

171

175

graf.txt

276